Akbaba

— Yeni zamlar sırada bekliyor —

ZEKİ

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

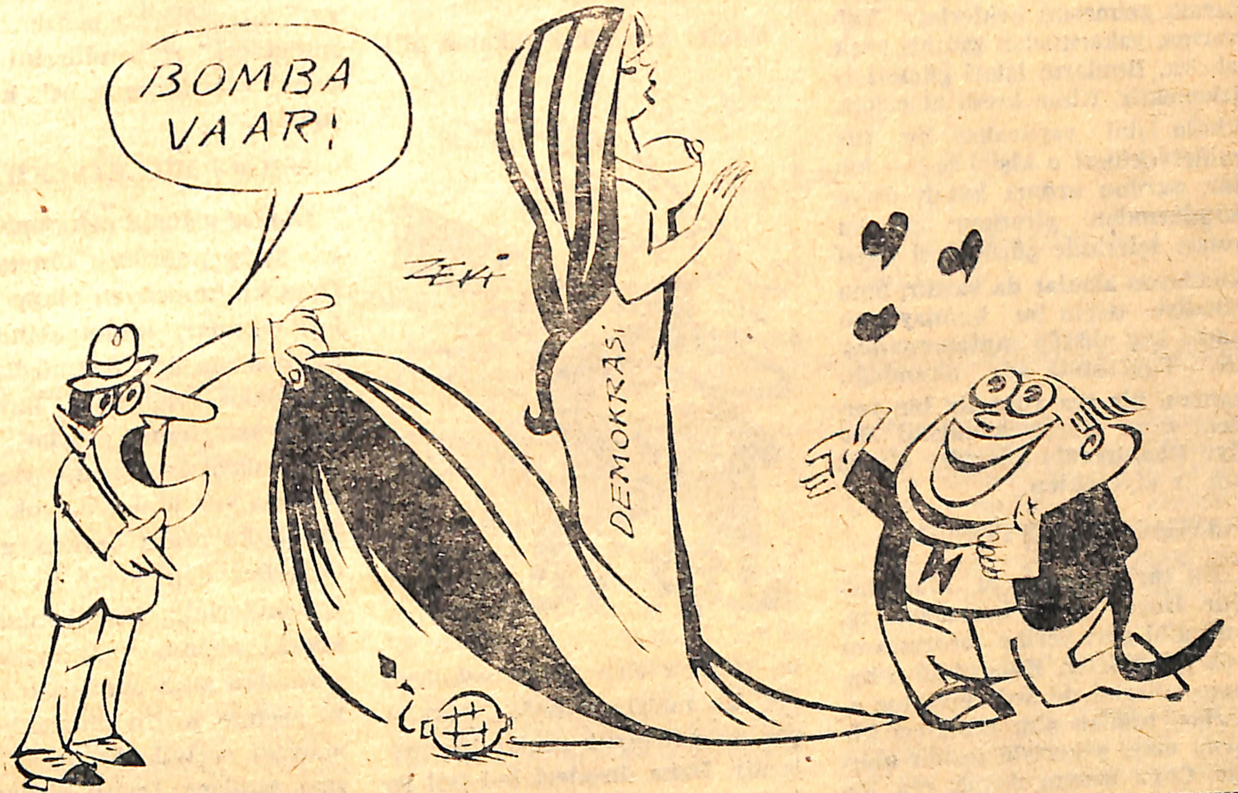
Ak—184

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 36 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 31 Ağustos 1977 — Fiatı 250 Kuruş

Can Sıkıntısı

ŞÖYLE çevremize baktığımızda genel bir can sıkıntısının herkesi sardığını görüyoruz. Sanki umumi arzu üstüne bir can sıkıntısı yüzünden suratlardan düşen bin parça... Kaşlar çatık... Gözler kısık... Burun sivrilmiş... Çene gerilmiş...

— Ne oldu?

— Canım sıkılıyor.

— Neden?

Can sıkıntısının türlü nedeni vardır:

Kimisinin canı «Ekmekler gene pahalılanıyor» diye sıkılır...

Kimisinin canı «İşler kesat» diye sıkılır... Kimisinin canı «Solculuk aldı yürüdü» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Sağcılık başımıza iş açacak» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Fenerbahçe bu yıl Şampiyon olamadı» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Piyangodan bu kez de bir şey kazanamadım» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Memleketin hali ne olacak» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Sporda başarılı olamıyoruz» diye sıkılır...

Güreş alanında dünyanın yıldızıydık, altın madalyaya hasret kaldık. Futbolda halimiz perişan. Sebebi soruldukta, yabancı otoriterler:

— Türk futbolcuları çok kabiliyetli, ama disipline giremiyorlar!... diye konuşuyorlar. Sporda disipline giremiyen bizler, hangi alanda disipline girebiliyoruz ki? Siyasî particilikte mi? parlamentoda mı? Okulda mı? İşte mi? Trafikte mi? Ulaştırmada mı?

Gidin bakın Yeşilköy'de bir gün, ve sayın: Kaç uçak saatinde havalanacak? Dolmuşlarımızın durduğu ve kalktığı yer belli değildir, yaya kaldırımları otomobil parkı olmuştur, insanlarımız caddenin ortasında yürür. Kanalizasyon yapmadan şehir, yol yapmadan mahalle kurarız. Öğrencilerimiz okullarında değil, meydanlarda gösteri yaparlar; politikacıların vaaz verdiği, vaizlerin siyasî nutuk attığı zamanda yaşıyoruz. Veliler ve öğrenciler yabancı okulların kapısında kuyruktur, ama bunun adına millî eğitim derler. Tarım ülkesi se aç kalmak tehlikesine düşeriz. Kalkınıyoruz deriz, ihracatımızı artıramayız. Bir fabrika yapılırken beş kere tören yapılır. Temel atılırken, birinci kısım bittiği zaman, çatı çatılınca, bina bitince, işletmeye açılınca... Gençler vurulur, bombalar patlar, bankalar soyulur, ilgililerin yüzünden tebessüm eksik olmaz. Fiyatlar almış başını gider, ortalık toz duman olur, dargelirlinin de feryadı duyulmaz olur. Dışarıya şeftali ihraç ederiz, çürük çıkar; zeytinyağ ihraç ederiz, içinde makine yağı vardır. Altmış - yetmiş lira verir, manavdan bir karpuz alırız, eve geldiğimizde kesince bakarız ki kabak:

— Vay namussuz deriz ister istemez. Filtreli sigara bulmak mucize, otobüs bekleyip binebilmek mucizenin de üstünde bir gayret işidir.

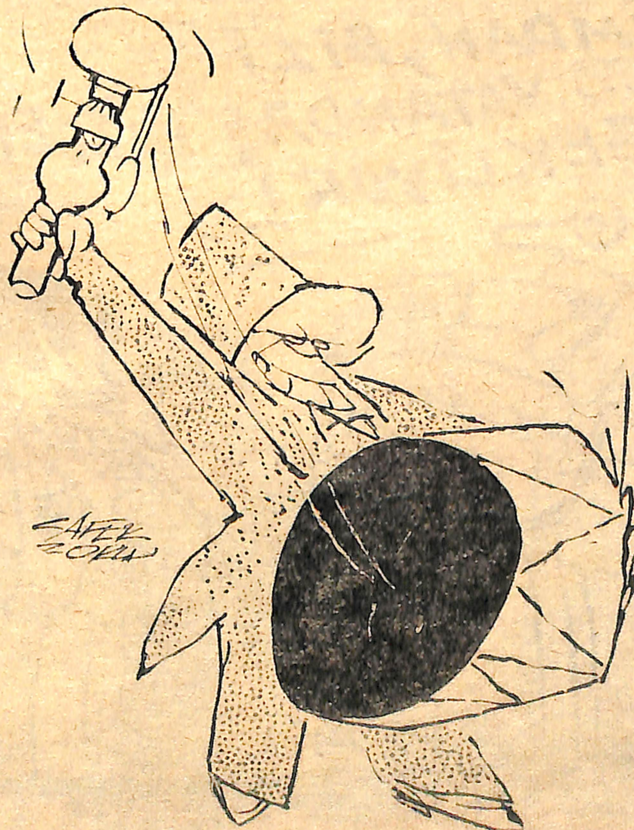
Şimdi soruyoruz hepinize:

— Böyle bir dünyada insanın canı nasıl sıkılmaz?

— Amaaan canım boşver, şu ölümlü dünyada kaç günlük ömrümüz kalmış ki!.. diye işin içinden sıyrılmak da var...

Ama sıyrılıp nereye gideceksiniz? İnsan toplumdan kaçamaz ki!.. Hepimiz evini sırtında taşıyan kaplumbağa gibi dertlerimizi omuzlarımızda taşıyoruz. Ve belki de çocuklarımızın göreceği daha güzel bir dünyanın özleminde yaşayıp gideceğiz böylece...

AKBABA

«RAMAZAN DAVULU»!..

Milletvekili Hanımı ve milletvekili Türleri

MİLLETVEKİLİ TÜRLERİ:

İZLEYİCİ MİLLETVEKİLİ :

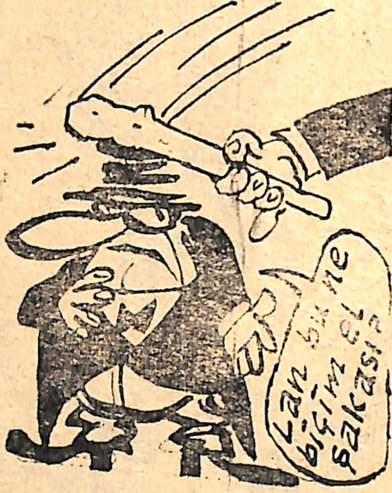
Bunların bir adı da «Torpil» dir. Halk arasında «Dayıdiye anılırlar. Telefonla iş görenleri olmasına karşın, çoğunlukla kime torpil olacaklarsa, onların ayaklarına gelmesini beklerler. Yalvarma, yakarmadan müthiş zevk alırlar. Bunların işleri güçleri iş izlemektir. Kime kredi alacaksa, kimin işini yapacaksa, bu tür milletvekilleri o kişiyi önüne katar, pardon ardına katar, daire kapılarından girerken ckasını satar. İçlerinde gördükleri işten komisyon alanlar da vardır, ama şimdiye değin bu komisyonun kaçta kaç olduğu saptanamamıştır. Toplantıda adı okunduğu zaman, bir ses yükselir bir yerden, «Son olarak kendisini Maliye Bkanlığında görenler olmuş am...» diyerekten.

KAVGACI MİLLETVEKİLİ :

Bu türün kurucusu Hamido'dur. Horoz gibi kabarmasını, tavuk gibi geri yerine oturmasını çok iyi bilirler. Kabardıkları zaman, ellerini de ard ceplerine atarlar, oradan alıp yedikleri bir avuç nane şekeriyle teskin olurlar. Çoğu zaman dayak yer, kafasına çantalar inip kalktığında, «kurtarın beni» diye bağırlar. Ayağa kalktığında, «Tutmayın beni» diye tekrar saldırırlar. Azılı olanları, genel başkanları tarafından çoğu zaman kutlanır, sırtı sıvazlanır. Sırtları sıvazlandıkça iyice azarlar. Azdıkça da daha saldırgan olurlar.

KURTARILMIŞ MİLLETVEKİLİ :

Bunlar genellikle okkanın altı-

na gidecek olan millet vekilleridir. Ya mahkemelerde dosyası çoktur, ya büyük suçlar işlemişlerdir. Daha önceleri bol bol işkence yapıp da, hesap sorulacağını anladıkları anda, herhangibir partiye gidip, «Efendim ben sizin için çalışmıştım, siz ne derseniz onu yapmıştım. Şimdi beni kurtarın» derler. O parti de onu kurtarır. Bir ilden sıranın en başına seçilsin diye aday yapılır. Genellikle kara gözlük kullanır, insanın gözünün içine bakamazlar. Yüzleri Ramses'e, davranışları Göbels'e benzer. Bu tip milletvekilleri kendilerini kurtarılmış sanırlar ama, asla kurtulamazlar.

ŞAKACI MİLLETVEKİLİ :

Bunlar aslında çok yanlış meslek seçip politikacı olmuşlardır. Oysa ki, komedyen olupp sahnelere çıksalar, milletvekilliğinden aldıklarının üç - beş mislini alırlar. Şaka yapmaya bayılırlar. Şakaynan temel atarlar, şakaynan fabrikalar kurup, yine şakaynan yüz binlerce tank yaparlar. Şaka maka derken, gittikçe değerleri öyle artar ki bu milletvekillerinin, temsil misal bir önceki seçimde gümüşler mi, sonradan altın olurlar. Bir daha ki seçime plâtin olurlar. Daha sonraki seçimlerde değer biçilmez bunlara. Değer biçilemediği için de, o zaman ne alan olur ne de satan. Ama bunlar yine de şaka yapmağa devam ederler. Şakalaşa şakalaşa şakanın çıkını çıkarıp, sonradan işi el şakasına dökerler. Seçmenler de bu el şakasından çok tedirgin olurlar.

SADE MİLLETVEKİLİ :

Bu milletvekilliği babadan oğula geçer, veya babadan kıza geçer. Kolay olduğu denli, azıcık da yorucu bir milletvekilliği türüdür bu. Çünkü seçim konuşmaları ve mitinglerinde çok yorulurlar. Kedi yavrusu gibi oradan oraya taşınırlar. Miting başlamazdan önce, bu tür milletvekilleri kürsüden halka gösterilir ve hemen geri çekilirler. Yalnız bu gösterme işi çok hazin yapılır. Aslında bu tür milletvekilleri de çok iyi dram sanat çıkarıdır ama, nedense yanlış meslek seçmişlerdir. Not: Bu tür milletvekilinde zekâ mekâ aranmaz. Normal bir zekâya sahip olsun, yeterlidir.

ACAYİP GİNİŞLİ MİLLETVEKİLİ :

Bu türdekiler nedense garson kılığında dolaşmayı pek severler. Ama bazan yanlışların kurbanı da olurlar. Yeni milletvekilleri, bazan Meclis lokantasındayken, bu tür milletvekillerini görünce, «Buraya baksana oğlum, bir kuru, yanında da pilav» derler. Aslında yeni milletvekillerinin bunda hiçbir suçları yoktur.

HIK DEYİCİ MİLLETVEKİLİ:

Genel başkanın buyruğunda olan milletvekilleri bu türe girerler. İşleri güçleri hep hık demektir. Genel başkan ne derse, hemen kafalarını sallarlar. Çoğu aslında sallabaş olmuşlardır bu yüzden. «Genel başkanım bilir», gözcüğü dillerinin nelesengidir. Hanımları, «Bugün ne pişirelim bey?» diye sorduklarında bile, «Genel başkanım bilir» derler.

EN YAŞLI MİLLETVEKİLİ :

Bu türün soyu tükenmek üzeredir. Ülkede en çok seçim yapılmasını isteyenler genellikle o bu türdeki milletvekilleridir. İsterler ki altı ayda bir seçim olsun, bir günün beyliği beylik olsun, meclis başkanı olsun.

ISPARTA TÜRÜ :

Bu tür milletvekili nadiren bulunur. Analar yüz yılda bir böyle bir aslan doğurur. Bu tür milletvekillerinin hiçbir özel merakı yoktur. En büyük merakları akrabayı taallükattır. Yeğenlerini, kardeşlerini bir de kanı ço ksever verler. Bir de koltuğu çok severler. Televizyonda bir konuşmaya başladılar mı, hele de havalar da çok [illegible] kırk

MİLLETVEKİLİ HANIMI TÜRLERİ :

BİZİMKİ TÜRÜ :

Bu tür milletvekili hanımlarının ağızlarından hiç «Bizimki» sözcüğü düşmez. Bizimki dedikleri, milletvekili olan kocalarıdır. «Ay bizimki bugün Meclis'te bir atmış bir tutmuş...», «Ay bizimki bugün genel başkana edmiş ki.» «Ay bizimki bugün gündem dışı öyle bir konuşma yapmış ki...», «Ay bizimki bugün Meclis'te gazetecilerin yıldızı olmuş...», «Ay bizimki bugün hiç uyumadı.», «Ay şu memleket işlerinden bizimkinin yüzünü kaç gündür göremiyorum.», «Ay bizimki Ankara'da dördüncü dairemizi almak için bugün pazarlığı bitirmiş.»

NOLDUM DELİSİ TÜRÜ :

Nolduğu yoktur bunların, ama kendi kendilerine deli olmuşlardır. Genellikle bu türe giren milletvekili hanımlarının yürüyüşleri, çanta tutuşları, arabaya binişleri değişir .Davranışlarıyla birlikte, suratları da değişir. Bu

değişikliği kadın berberleri yaparlar. Clay gibi durup durup, «En büyük benim» derler. Önce koltuk takımlarını, onun ardından ahbap takımını değiştirirler. İkidebir, «Ay ne bânâl şeeey» diye dudak büzmeleri ünlüdür. Bu tür hanımların, kocaları bir sonraki devrede seçilemediklerin kafayı oynattıkları çok görülmüştür. Tedavileri için doktorlar, kocalarına silindir şapka, frak giydirerek başarılı sonuçlar almağa çalışırlar.

— Japonya'dan elektrik ithâl edilecek. ...

MEMLEKETTE KALAN TÜRLERİ :

Bu tür milletvekili hanımları kocaları kocaları tarafından Ankara'ya getirilmezler. Yedikleri yedik, içtikleri içtik olmasına karşın, Almanya'ya giden işçilerimizin ahnımlarına benzerler. Mektuplarında, «Gel bey gel» diye yazdıklarında, yanıt olarak, «Ah ben de istemem mi, ama şu vatan millet bayrak» diye yanıt alırlar. Çoğu zaman kocalarından haberi gazetelerden alırlar. Bu tür hanımlar, kocalarının yüzünü seçmenleriyle birlikte dört yıldan dört yıla görürler.

MİLLETVEKİLİ TÜRLER :

Bu türün kocaları, herne denli kendileri seçilmişlerse de, aslında milletvekili olan hanımlarıdır. Hanımdan akıl alır, ona göre parmak kaldırırlar. Meclis'ten eve, evden Meclis'e giderler. Bu tür hanımlar, kocalarını Meclis'te de yalnız bırakmaz, dinleyici localarından, kaşlarını gözlerini oynatarak kocalarına taktik verirler. «Sen de çık konuş, sen de çık konuş» diye işaret ederler. «Akşam ben sana evde gösteririm» diye parmaklarını oynatırlar. Kocasına bir telefon gelince, karşı tarafa, «Bey banyoda, ne söyleyeceksen bana söyle» derler. Oysa ki kocaları banyoda değil, telefonun başındadır. Bazan devlet işlerine, kaynanayı, baldızı, kayınbiraderi karıştırdıkları da olur. Yâni kısacası ailecek ülke işlerinde karar verirler.

CAK CAK TÜRLER :

Konuşur da konuşur türler... Kocalarının milletvekili olmalarına büyük yardımları dokunan hanımlar bu türdendir. Adam, kadının çenesinden kurtulmak için, milletvekili olmuştur ama, yine de karısının dırdırından kurtulamaz. Yalnız bu tür hanımlar çok konuştukları için, bu konuşma hastalığı yavaş yavaş kocaya da geçer. Koca, konuşmasını bayağı ilerletince hemen politikaya atılır. Adam ancak milletvekili olduktan sonra rahatlar. Çünkü, akşam olunca kadın konuşur, kocası konuşur, kadın konuşur, kocası konuşur, ama ikisi de birbirini hiç dinlemezler. Milletvekili için en büyük yararı, böyle bir kadınla evlenmiş olmak, herzaman için antremanlı olmak demektir.

KAFA TUTAN TÜRLER :

Bu tipler kocalarının forsundan yararlanarak herkese kafa tutarlar. Manav, armudun çürüğünü kesekâğıdına deh etmeğe çalıştığında, bu tip hanımlar iki ellerini bellerine koyup, «Bana bak bana, sen benim kim olduğumu biliyor musun?» diye bağırırlar. Diyelim çocuk bütünleme kalsın, ossat okula damlayıp öğretmene, «Bana bak bana, sen benim kim olduğumu biliyor musun, kocama söylersem, soluğu Doğu Beyazıt'da alırsın» derler. Çocuğu, komşusunuu çocuğunu dövse, pencereye çıkıp, «Bana bakın bana, bizim dokunulmazlığımız var, dokunun da göreyim oğlana» diye bağırırlar.

Muzaffer İZGÜ

— Her gün yapılan zamlar vatandaşı canından bezdirdi!...

Ustalarla Çıraklar İrilerle Ufaklar

BİR zamanlar bir kentte yaşayan ve aynı işle uğraşan altı adam vardı. Yaptıkları iş marangozluk da olabilir, ressamlık da, turşuculuk da, öğretmenlik de, yazarlık da; bu önemli değil. Biz burada bu adamların altısının da çıtalı uçurtma yaptıklarını varsayacağız.

Altı uçurtmacıdan üçü meslekte eskiydi, geri kalan üçüyse yeni sayılırdı. Kent altı değil onaltı uçurtmacıya yetecek denli büyüktü ama, üç eski uçurtmacı her nedense üç yeni uçurtmacıyı çekemiyordu.

«Pçurtma uçurmaları gerekirken uçurtmacılık yapmaya kalkıyorlar. Şımarıklığın böylesi de görülmemiştir hani!»

«Mesleğimizin gül adını batıracaklar.»

«Uçurtmalarının kuyruğuna asmalı bunları!»

«Eskiden bir ağırbaşlılık, bir soyluluk vardı uçurtmacılıkta. Şimdiyse memeden kesilen uçurtmacı oluyor.»

«Kendini bilmez saygısız piçkuruları!»

Günün birinde üç yaşlı uçurtmacı üç genç uçurtmacıyı karşılarına aldılar.

«Yettiyse yetti!» dediler. «Biz uçurtmacılığa başladığımızda kırk yaşındaydık. O yaşa dek zamanımızı hep uçurtmalar üstüne inceleme yaparak geçirdik. Her bir şeyi öğrendiğimize inandıktan sonradır ki uçurtma yapmaya başladık ancak.»

«Bunda kızacak ne var?» diye karşılık verdi birinci genç uçurtmacı. «Biz bir yandan sizin uçurtmalarınıza bakarak görgümüzü artırıyoruz, bir yandan da uçurtma yaparak kendi yeteneklerimizi geliştiriyoruz.»

«Öyle ya,» dedi ikincileri. «Sizin tecrübenize olan saygımızı yadsımıyoruz ki... Siz elbet bizden daha çok biliyorsunuz....»

«Yaptığımızın hiçbir kötü yanı yok,» diye tamamladı üçüncü genç. «Eğer bizim uçurtmalarımız sizinkiler kadar güzel değilse, herkes sizinkileri alır zaten. Bizden çekinmeniz yersiz.»

Gürültülü gürültülü güldü yaşlı uçurtmacılardan biri:

«Sizden çekinmek mi? Al on paralık daha! Siz kimsiniz ki çekinelim sizden? Analarınızla babalarınız daha sizi yeryüzüne fırlatmadan biz uçurtmacılık yapıyorduk. Bizim yaptığımız uçurtmaları üstüste koysalar Ağrı dağından bile yüksek olurdu. Bizim uçurt...»

Daha konuşacaktı ama, öfkesinden kıpkırmızı kesilip tıkandı. İkinci yaşlı uçurtmacı aldı sözü:

«Bizim uçurtmalarımız yahşidir. Bizim uçurtmalarımız bulutları deler. Bizim uçurtmalarımız...»

Üçüncüleri tamamladı:

«Bizim uçurtmalarımız tepkili uçaksa sizinkiler bez kanatlı pırpır... Bizim uçurtmalarımız yaman kartallarsa sizinkiler uyuz karga... Bizim uçurtmalarımız cici, sizinkiler kaka... Bizim...»

«İyi ya,» dedi genç uçurtmacılardan biri. «O zaman bizim varlığımızı kendi varlığınıza bir tehlike olarak görmemeniz gerekir. Kendinize böylesine güveniyorsanız...»

«Neden gidip berberlik falan yapmıyorsunuz siz?» diye sordu yaşlılardan biri. «Berberlik kötü bir sanat mı?»

«Değil,» dedi gençlerden biri. «Ama biz uçurtmacılığı seviyoruz. Üstelik bu işi iyi yaptığımıza da inanıyoruz.»

Konuşma saatlerce sürdü ama, hiçbir sonuç çıkmadı. Gençler gittikten sonra kafa kafaya verdi yaşlılar. Dertleri ortaktı; çözümü de birlikte aramalıydılar.

«Neden işlerimizi birleştirip bir ortaklık kurmayalım?» diye sordu en yaşlıları. «O zaman kenti dar getiririz bu kılkuyruklara.»

Öneri büyük ilgiyle karşılandı. İki hafta içinde eski işliklerini bırakıp büyük bir işyerine yerleştiler. Ortaktaklıklarına Poyraz Uçurtma Ortaklığı adını verdiler. Piyasayı iyi biliyorlardı, paraları vardı, tecrübeleri vardı, ünleri vardı; bir süre için kazançları artar gibi oldu.

Öteyandan üç genç uçurtmacının ne reklâm yapacak paraları, ne sağda solda tanıdıkları, ne de yaygın ünleri vardı. Kafalarını kullanmazlarsa Poyraz Uçurtma Ortaklığına yem olacaklarını biliyorlardı. Eskisinden çok çalışmaya, işlerine daha bir özen göstermeye başladılar. Yaşlıların Poyraz Ortaklığı piyasada çıta sıkıntısı yaratınca kendi çıtalarını kendileri yontuyorlar, iyi sicim bulamazlarsa sicimlerini kendileri mumluyorlar; kısacası onurlu bir direniş gösteriyorlardı. Günler geçtikçe gerçek değerlerin yaya kalmadığı bir kez daha ortaya çıktı. Üç genç uçurtmacının uçurtmaları iyi alıcı buluyor, ünleri yavaş yavaş yayılıyor, Poyraz'cılar gibi gereksiz harcamaları olmadığından kazançları da onlarınkinin altına düşmüyordu.

«Bu iş böyle gidemez!» dedi sonunda Poyraz'cılar. «Eğer bir çözüm bulmazsak çanımıza ot tıkayacak bu zibidiler.»

«Ne yapalım? Ne yapalım? Ne yapalım?»

«Düşünelim.»

«Düşünelim, düşünelim, düşünelim.»

«Sen de düşün, ben de düşüneyim.»

«İçinizden düşünün kardeşim! Düşünüyoruz burada.»

Uzun uzun düşündüler. Sonunda en yaşlıları haykırdı:

«Buldum!»

«Ne buldun? Ne buldun?»

«Orasına karışmayın. Şunlarla gidip bir konuşayım ben. Eğer altı aya kalmadan dükkanlarının kapılarına kilit asmazlarsa ben bırakırım uçurtmacılığı.»

Öteki ikisi gülümsediler. Yaşlı kurt başarılı olursa üç genç rakipten, başarısızlığa uğrarsa da bir ortaktan kurtulacaklardı. İki türlü de kazançlı çıkıyorlardı.

«İyi ya. Dilediğini yap.»

En yaşlı uçurtmacı ertesi gün gidip üç genç uçurtmacıyı birer birer dolaştı. Hiçbirinin yanında iki dakikadan fazla kalmadı.

Aradan bir hafta geçmeden genç uçurtmacılar kapıştılar. Birbirlerini baltalamak için ne gerekirse yapıyorlar, birbirlerinin yapışkanlarının içine işiyorlar, kuruması için dışarı bırakılan uçurtmaları kırıyorlar, herkese birbirlerini kötülüyorlardı. Aralarında ağız dalaşları, yumruklaşmalar eksik olmuyordu. Birbirlerinin dükkânlarına kundak sokmaya dek vardılar işi. Üçüncü ayın sonunda bu didişmeden öylesine yorgun düştüler ki, üçü birden bıraktı uçurtmacılığı. Biri garson oldu, biri duvarcı oldu, biri de işsiz kaldı.

Poyraz'ın öteki iki ortağı en yaşlılarını kutladılar:

«Aşkolsun doğrusu! Altı ay demiştin, üç ayda çekildiler piyasadan. Ne söyledin yahu sen bunlara?»

Yaşlı uçurtmacı gülümsedi:

«Hiç... Üçüne de aynı şeyi; yaptığı uçurtmaların öteki ikisininkilerden daha güzel olduğunu, eğer biraz daha çaba gösterirse Poyraz Uçurtma Ortaklığına katılabileceğini söyledim.»

«Vay anasını!» dedi ikinci Poyraz'cı.

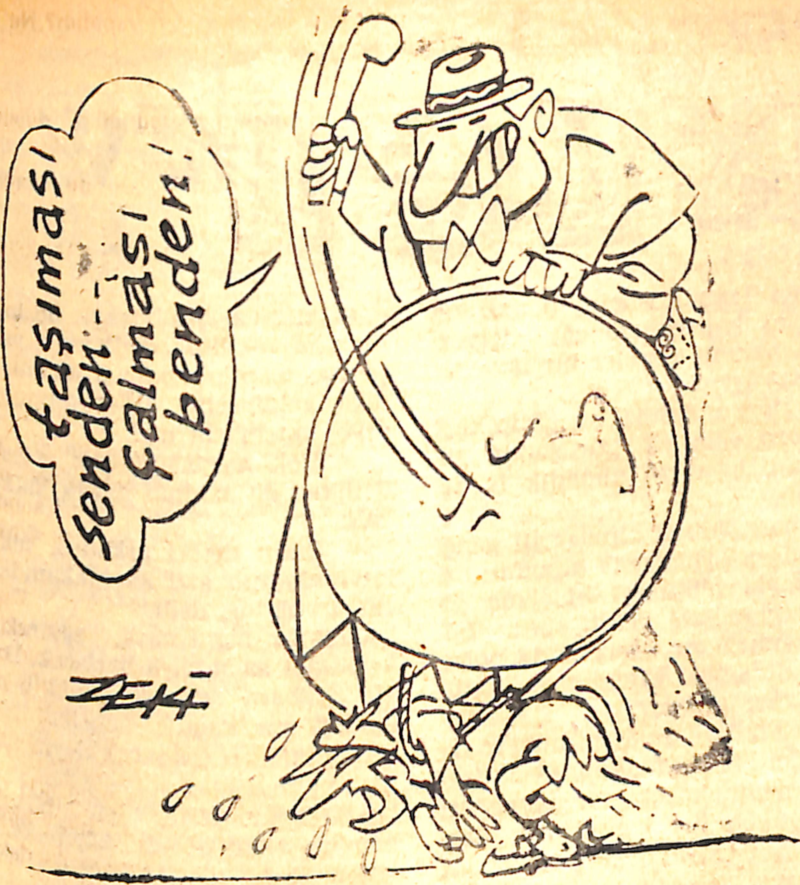
«Şeytanın bile aklına gelmezdi,» dedi üçüncüleri.

«Size çoktandır açmak istediğim bir konu var,» diye sözünü sürdürdü en yaşlı uçurtmacı bir sigara yakarak. «Ben ikinizden de daha tecrübeli olduğuma göre kazançtan daha büyük pay almam gerekmez mi?»

«Öyle dalga mı olur?» dedi ikinci Poyraz'cı. «Benim yatırımım sizinkilerden daha fazla. En büyük payı ben almalıyım.»

«Avucunuzu yalayın,» dedi üçüncüleri. «Yeni uçurtma biçimlerini hep ben bulduğuma göre, asıl benim

Kovalisyon...

— Ramazan ayında yurtdaşlar yardımlaşmaya çağrıldı. —

TAŞLAMALAR

(Siyami — Rahi Taşlaşması)

RAHİ

Kendini temelli usta sanırsın
El elden üstündür, bildin mi Özel?
Biz «Rahi» yiz, elbet bir gün tanırsın
Kıskançlık hırkasın giydin mi Özel?

SİYAMİ

Gel seninle şakrak güreş tutalım
Galiba dengimsin, bildim mi Rahi?
Er meydanına tüm neş'e katalım,
Sözüme mutabık kaldın mı Rahi?

RAHİ

Galiba sol sizin, sağlar bizimdir
Etrafı kuşatan dağlar bizimdir
Vatanın cenneti bağlar bizimdir
Kıssadan hisseyi aldın mı Özel?

SİYAMİ

Şu sözüme kulak ver, bir anayım:
Ben ne şundan, ne de bundan yanayım
Tâ ezeldenberi halktan yanayım
Bunun derinine indin mi Rahi?

RAHİ

Sen beni bilmezsin, seni tanırım ben
Sanma bu savaştan usanırım ben
İpliğin pazara çıkarırım ben
Şimdi tam imana geldin mi Özel?

SİYAMİ

İmânım çok şükür tamca yerinde
Mertçe savaşırım hâk üzerinde
Ben meydandayım, sen boy siperinde
Korkudan iyice sindin mi Rahi?

RAHİ

Özel'im, son sözüm hoşuma gitti
Sanma bu muhabbet burada bitti
Biraz dinlenelim, nefesim yitti
Sen de benim gibi kaldın mı Özel?

SİYAMİ

Daha mecalim var, gücüm eksilmez
Ustanın nefesi hemen kesilmez
Bana çok saldırdın, kendini bilmez
Lâyığın cevabı aldın mı Rahi?

Siyami ÖZEL

BU YIL ŞAMPİYON KİM OLACAK?

LİGLER başlarken herkesi bir heyecan sardı. Bütün kafalarda ayni soru: Bu yıl şampiyon kim olacak? Biz size şampiyonluğa oynayan takımların form durumlarını anlatalım da ona göre karar verin, tahminde bulunun.

DEMİRELSPOR: İktidar kupasını kazanalı beri formunun zirvesinde. Top atsan yıkılmıyor. Başbakanlık kupasını da kazandı. Demokratiksspordan elemanlar transfer etti. Yurt içinde deplasmana çıktı, bol hazırlık maçı, temel atma, vaad maçı yaptı. Müdafası biraz zayıf ama hücum elemanları, ileri üçlüsü golcü ve atak. Şampiyon olacak takımlardan biri.

ECEVİTSPOR: Dış transfere çok önem verdi, yabancı ülkelerde deplasmana çıktı, hazırlık maçları yaptı. Epeyce puvan ve kondüsyon kazandı ama iç transfer yapamadı. Üstelik yöneticileri aarsında anlaşamamazlık çıktı, ortalık epeyce karıştı. Ama gene de umudunu yitirmedi, yavaş yavaş toparlanıyor. Şampiyon olabilir, bir kazaya uğramazsa...

ERBAKANSPOR: Önce ruh, moral antremanlarına önem veriyordu, teknik antremanlar da yapmaya başladı. Yurt içinde bol hazırlık maçı yaptı, temel atma maçları yaptı ama hepsinde de başarılı olamadı. Üstelik alaya alındı. Ama her şeye rağmen dereceye girebilir. Şampiyonluğa oynuyor ama en iyi derecesi üçüncülüktür.

MÜJDE : GÜREŞİMİZ KURTULUYOR!..

ANK. 4. Eski milli ve kumlu sporcularımızdan Şevket İbret, güreşimizin kurtulması için çok ilginç bir öneride bulunmuş ve böylece bu sorunu kökünden çözümlemiştir. Bir zamanların acar sporcusu iken sonradan işrete, kadına, saza, söze dalmış ve bir daha çıkamamış olan Şevket İbrat'in şu andaki durumu, kılığı köpeklere ziyafet ama onun da bir diyeceği var elbet!..

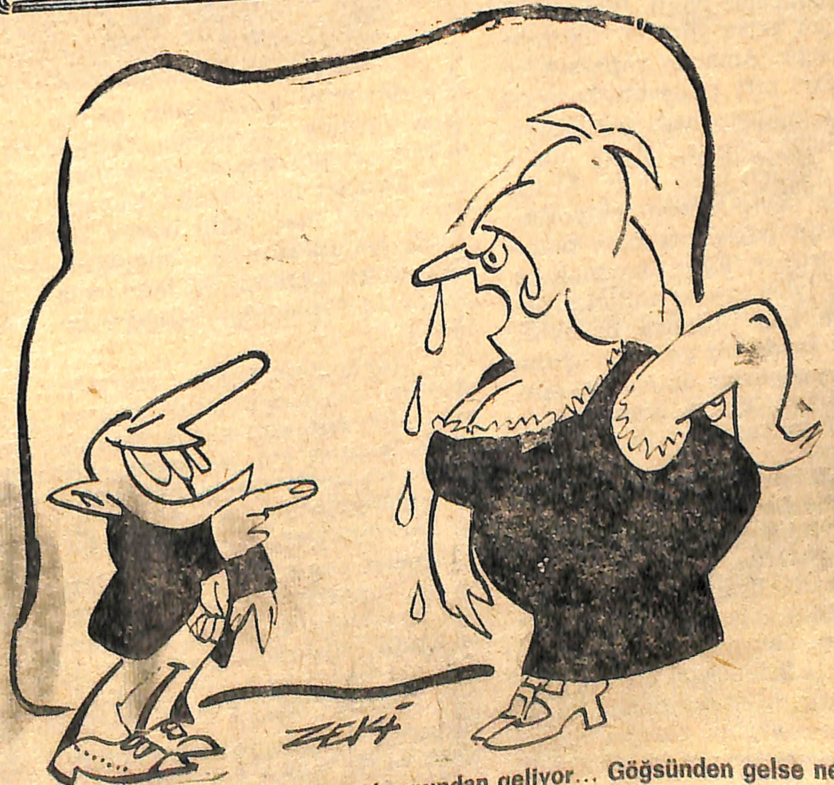
İşte şöyle konuşuyor Şevket. Dinleyin de alın ibret!...

— Abicim, güreşimiz olmuş bir omlet. Kurtaramaz onu Hamlet. Boşuna etmesin zahmet. Ama tek çare var. Güreşçilerimiz eskisi gibi giymeliler kispet. Mayo kendilerine ve atalarının ruhlarına veriyor kasvet. Ondan olacak ki güreşirken çok sıkılıyorlar, ecel terleri döküyorlar ve rakiplerinin en ufak bir oyununda hemen yere yıkılıveriyorlar. Sanırsınız ki keratalar taş, tuğla değil de briket!

Eskiden gâvurlar bizim güreşçilerden köşe bucak kaçarlardı... Şimdi ise bizimkileri sırtlarında gezdirerek yapıyorlar nisbet!! Görülmemiştir böyle bir felâket. Ayni zamanda rezalet... Kalmamış gâvurlarda adalet vede nezaket.

Öyleyse, nasıl işini gördürmek için lâzımsa her zaman amca, dayı ve rüşvet, güreşçilerimizin moralini düzeltmek için de lâzımdır ata giysisi kıspet!... Bakın o zaman nasıl gelecek güreşlerimize hareket ve olacak madalyalarda bereket. Çünkü güreşçilerimizin milli giysisi olan kıspet, onlara verecek atalarına layık kuvvet ve kudret, olacağız bir alamet, edeceğiz yenilgileri ret. Ondan sonra da sen sağ ben selamet!...

Erhan TIĞLI

— Anandan emdiğin süt hep burnundan geliyor... Göğsünden gelse ne olur birazda? Çocuk için süt almazdık bakkaldan!...

İ. Kaynar — Köçekler!

«Allah cıbıl takımına dırnak vermesin» derler. Neden diye sorarsan «Cıbılın eline dırnak geçince ilk anasının yüzünü yolar mış. «Bu öylemidir, değil midir bilmem. Ama bu bizim Tahrirat Kâtibi Hıdır Efendi eline dırnak geçirmiş cıbıl takımının ne yapacağını pek güzel göstermiştir.

Bizim kasaba küçük, küçücük bir kasaba, kaymakamları atarlarken gidecekleri kazaları sınıf sınıf ayırıp öyle yollayıyorlarmış. Bizim kasaba ellâham en kötü sınıfa dahilki bize kaymakam yollamakta büyük sıkıntı çekiyorlar. Bizim kasaba kasaba olalı doğru dürüst bir yıl burada oturan kaymakam görmedi. Gelen ya altı ay durur ya da sekiz ay sonra ne yapar yapar ayrılır. Bazan iki yada üç yıl kalanlar olur. Ama böylelerinin sadece adları kalır her iki ayda bir rapor ya da izin alarak uzaklaşırlar kasabadan. Böylece kalır göründükleri iki ya da üç yıl içinde topu topu beş altı ay kazada otururlar. Neden mi böyledir? Bilinmez ki, bu da Allahın bir hikmeti işte. Zaar kasaba «Kaymakam yüzü görmeyesiniz de Tahrirat Kâtibi Hıdır Efendinin elinde inim inim inleyeseniz» diye beddua aldı.

Tahrirat Kâtibi Hıdır Efendinin elinde inim inim inleyesinis» diye beddua aldı.

Tahrirat Kâtibi Hıdır Efendi bizim öz be öz adamımız. Kasabanın yerlisi. Babası geçen seneye kadar sağdı. Hemi de çarşı camiinin imâmı muhterem bir zat idi. Bu südü bozuk Hıdır Efendi heç babasına çekmemiştir. O yüzden rahmetli imam oğluna dargın göçtü dünyadan. Yakınlarına da «Meazrıma gelmesin, gelirse alimallah hoplar kalkar yüzüne tükürürüm» diye vasiyet etmiş. Adamcağız haklı. Bizim bile elimizden gelse yüzünü tükrükle sıvayacağız. Ama ne yaparsın ki adam zırt pırt ikide bir kasabanın başına kaymakam vekili kalıyor. Küçük yerdir, işimiz düşüyor. O yüzden ürse de it bizim itimizdir deyip sineye çekiyoruz. Biz sineye çekiyoruz diye o ür-lükçe ürüyor. Eğer kaymakam ekilliği iyice uzarsa milletin paasından bile tutmaya başlıyor. Bereket arada bir gerçek kaymaamlar geliyorlar da bunun zor basılıyor. Yoksa alimallah aam bütün kasabayı tefe koyıp ynadacak.

Evvelki yıl bu Hıdır denen rif yine başımıza Kaymakam kili kalmış. Mevsim kış. Millet hvehanelerde pinekliyor. Bin burada öyle fabrika falan kki gidip çalışalım. İşimiz tar taban. Gençlerin kışları sık yaptığı geleneksel bir eğlence vardır. «Gezek» deriz. Kasada bar pavyon, sinema olmandan gençler arada bir kendi larında toplanırlar. Gidip vilâyetden iki üç köçek getirirler, evlerden birine toplanıp köçekleri oynadırlar. Bir iki kurtlarını döküp köçekleri salıverirler. Çevrede namlı köçekler vardır. Bizim gençler de epeyi hovardadır. Onun için kasabada kışın sık sık gezek yapılır. Köçek oynadılacak evler sırayla seçildiği için bu eğlenceleer «gezek» denir.

Gençler bir araya gelip «İşin arası epey açıldı, haydindi gezek yapalım» demişler. Aralarında para toplayıp vilâyetden köçek almaya gitmişler. O zamana kadar köçek oynatma işine ne kaymakamı karışır, ne de jandarma engel olurdu. Gençler köçekleri alıp geldiler. Sırası gelen eve kondurdular. Bir koyun kesmişler, içkileri filân hazır etmişler. İçlerinden biri oldu olacak bir de keşkek dövelim demiş. Gençler bir araya gelip şevkle keşkek dövmeye girişmişler. İş buraya varınca kasabada köçek oynadılacağını duymayan kalmamış. Gençler ne bilsinler Kaymakam vekili olan südü bozuk Hıdır'ın kendilerine iş edeceğini. Tam gezek akşamı, iki jandarma gençlerin toplandığı kahveye gelip,

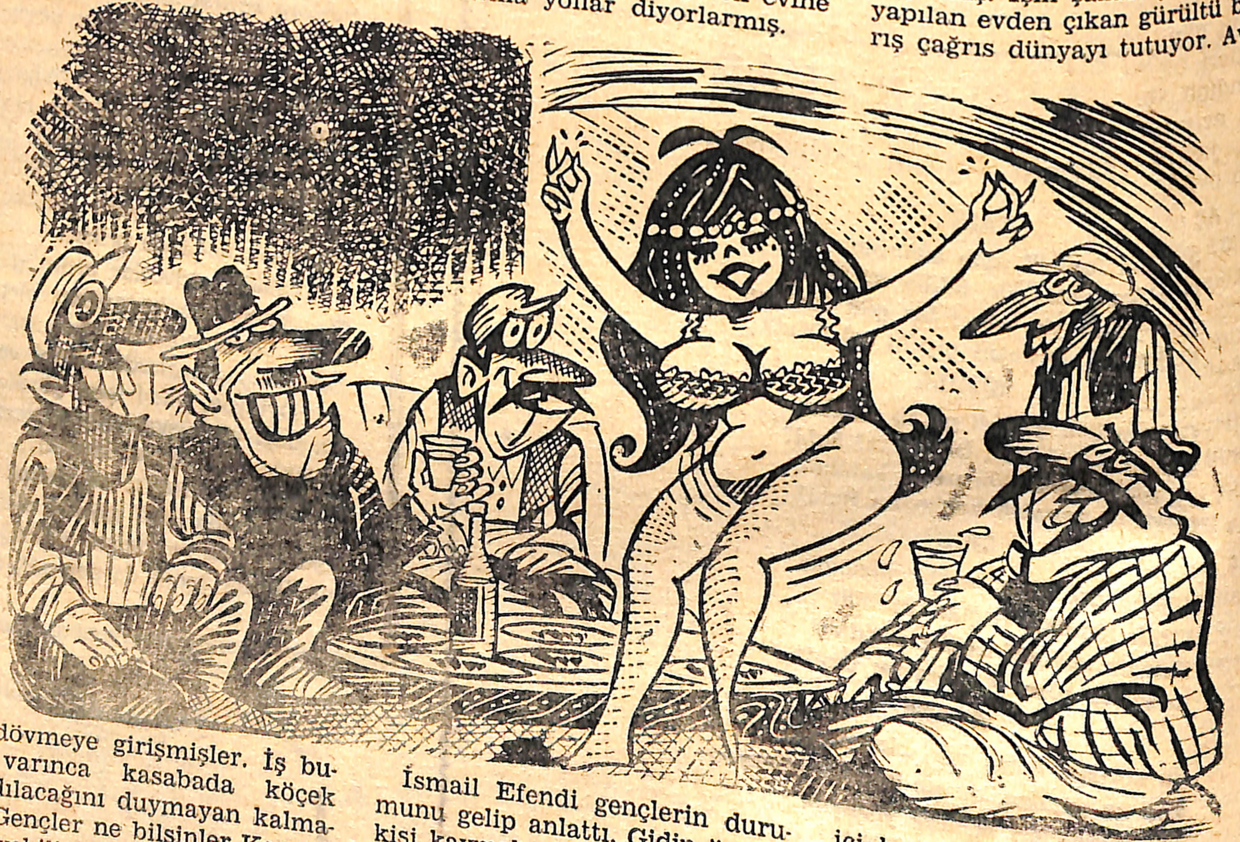
— Kaymakam beyin emridir, evlerde köçek oynatmak ganuna aykırıdır, her kim gezek yapmaya kalkışırsa evi basılacak, köçekler alınacak cünhalılar (suçlular) mahkemeye verilecektir, diye ilân etmişler.

Gençler önce bir şaşalamışlarsa da, toparlanıp «Ne demek gezek kasabamızın bunca yıllık geleneğidir, kaymakam denilen adam da bizim öz be öz hemşerimiz Tahrirat Kâtibi südü bozuk Hıdırdır, durduk yerde geleneğinize ve de bunca yaptığımız hazırlığa ket mi vuracak» deyip ayaklanıvermişler. Bereket, kunduracı Ismail Efendi o sırada gençler kahvesinde çay içiyormuş, bakmış gençler bir iş yapacak,

— Durun, demiş, biz gidip kaymakam vekiliyle görüşelim, siz oturun, başınıza olmadık iş açmayın,

İsmail Efendi olmasaydı gençler köçek oynadacak olmanın heyacanıyla hükümet binasına gidip kaymakam vekili südü bozuk Hıdır'ı bir kaşık suda boğacaklar. İsmail Efendinin anlattığına göre gençler,

— Kendi adamımız olmayıp da yabancı bir kaymakam olsa, devlet emridir, kasabanın geleneğini bilmemektedir, yapmayız der, gizliden yapardık, ama bu bizim yapmayız desek bile gizliden yapacağımızı bilir, tüyü bozuk olduğundan inad edip gezek evine jandarma yollar diyorlarmış.

İsmail Efendi gençlerin durumunu gelip anlattı. Gidip üç beş kişi kaymakam vekiliyle konuşalım. Bu bir gelenekdir, önüne geçilirse gençler yoldan çıkar, kazanın huzuru bozulur, gel mani olma görmemezlikten gel diyelim diye Kaymakamlığa gittik.

Adam kaymakam koltuğuna kaykılmış ki heç kalkası yok. Sanırsın kaymakam vekili değilde, kaymakamı teftişe gelmiş vali. Biz içeri girince sanki bizleri daha önceden hiç görmemiş, tanımıyormuş gibi selâmımızı almadan,

— Buyurun, ne istiyorsunuz, dedi,

Gezek geleneğini, gençlerin gezek için hazırlık yaptığını, kendisinin de gençliğinde gezeklere katıldığını, gençlere mani olmasını, gereksiz yere işe jandarma filan karıştırmamasını, sonunun iyi olm

— Arkadaş siz buraya, bu kaymakam vekilidir, dediğimizi yaptırırız, memleketimizin adamıdır diye geldiyseniz aldanıyorsunuz diye çıkışmasın mı?

— Yok kardaşım öyle değeel, dedikse de seninki ayağa kalkarak:

— Çıkın dışarı arkadaş, vekil kaymakamın asil kaymakamdan farkı yokdur, dedi.

Giderek bağırmaya, ağzından köpükler saçılmaya başlandı. Herif ellâham dellendi deyip odasından zor kaçtık. Gençler biz bildiğimizden şaşmayız deyip akşam namazından sonra eğlenceye başlamışlar. Hem tüyü bozuk hem de südü bozuk kaymakam vekili Hıdır da jandarmaya haber salıp ev ev köçek aratmaya başlamış. İşin şakası yok, gezek yapılan evden çıkan gürültü bağrış çağrıs dünyayı tutuyor. Avuç içi kadar kasabada jandarmalar köçek oynatılan evi şıppadaklar. Gençlerden bir kısmı jandarmaları kapıda oyalarken iki genç de köçek karıları alıp arka kapıdan kaçıyor. Jandarmalar evi arayıp köçekleri bulamayınca sokağa çıkıyorlar. Bir başka devriye gurubu da sokağa çıkan gençlerle yanlarındaki köçekleri görüyor. Kasabanın dar karanlık sokaklarında bir kovalamacadır başlıyor. İşin şakası yok, gençler bir yakalanırlarsa köçekleri ellerinden aldıracaklar. Arkasından mahkemelere düşmek de cabası. Üstüne üstlük bir de civar kasabalarda «ellerinden köçek aldırmışlar» diye adları çıktı mı askerlikte ney kimsenin, hele yakın kasabaların delikanlılarının yüzlerine bakamazlar.

karşısına Çarşı Camiinin imamı, yani kaymakam vekilinin babası çıkıyor.

— Bre nedir bu iş? Niçin kaçarsınız, diye gençlere çıkışıyor. Onlarda bir solukda bütün olup biteni anlatıyorlar. Adam imâm filan ama bu kasabanın adamı olarak gezek geleneğini biliyor. Yakalanırlarsa gençlerin düşeceği durumu da biliyor. Çaresizlik içindeki gençlere:

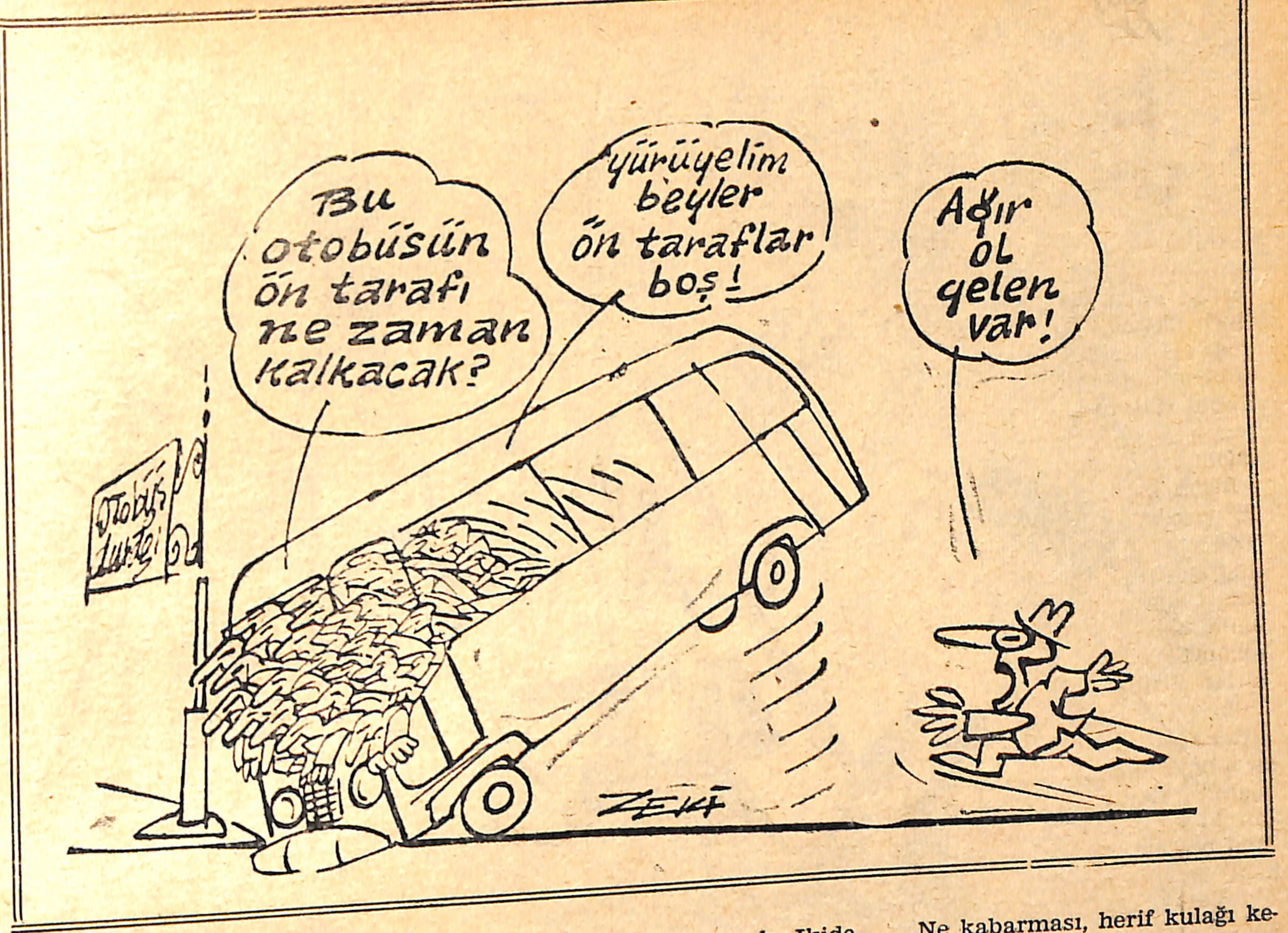
— Kızları getirin benim eve saklayın, sabah namazından önce de alıp defolun gidin, diyor. Gençlerin canına minnet. Köçekleri hemen oracıktaki imamın evinin alt katındaki ekmekliğe saklıyorlar. Hiçbirşey olmamış gibi gezek yapılan eve dönüp durumu anlatıyorlar. Herkes seviniyor. İmamın iyiliğinden. Adamlığından bahsetmeye başlıyor. Hattâ gençlerden birkaçı bundan böyle namaza başlamaya bile yemin ediyor.

Fakat iş böylece kapanmadı. Tüyü bozuk nâmussuz Hıdır biz heyet olup yanına gittikten sonra mahkemeye başvurup kasabadaki köçeklerin aranması için ilâm almış. Jandarma kumandanının eline ilâmı verdiği gibi köçekleri ev ev aramaya çıkıyor. Kendine kalsa köçekleri babasının evinde aramayı akletmez ama, jandarma bilmezden imamın evinin kapısını da çalıyor.

— Aç emmi kaçak köçekler var onları arıyoruz diyorlar.

Köçekler de korkuyla çığlığı atınca jandarma içeri girip köçekleri imamın evinde yakalıyor. Yakaladığıyla kalsa iyi, köçeklerle birlikte imamı da karakola getiriyorlar. «Evinde köçeklerden ikisini oynadırken birisinin de göbeğine yazı yazarken yakaladık» diye bir de zabıt tutuyorlar.

İş böyle olunca gençler bile imamdan şüphelendiler.

— Ulan bu imam eskiden gençleri biti kadar sevmezdi, durduk yerde bize niye acısın, herif köçeklere sulanmışda iyilik yapıyom diye köçekleri elimizden almış, çeksin cezasını nâmussuz herif dediler.

Durduk yerde mi yoksa gerçekten zabıtda yazılı olduğu gibi köçeklerle hemhâl olurken mi bilinmez ama ondan sonra Koca İmam'ın adı Köçekçi İmam'a çıktı. Adam yetmişinden sonra başına gelen işe dayanamadı öldü. Oğlu olacak südü bozuk şimdi mezarına bile gidemiyor.

Fakat herif akıllanmadı. Ikide bir zart zurt etmesini de hiç kesmedi. Son kaymakam giderken kasabanın ileri gelenleri toplanıp yanına vardık.

— Efendi, dedik geldin gidiyon, barik bir eyilik etde senin yerine şu Tahrirat Kâtibi olacak herifi vekil tayin etmesinler. Adam,

— Bakanlıktan emir geldi, kaymakam vekili jandarma kumandanı teğmen olacak dedi,

Biz de rahat bir soluk alıp, ulan nâmussuz Hıdır şimdi gabarda görelim dedik.

Ne kabarması, herif kulağı kesik uyuz eşek gibi kuyruğunu apış arasına sokup öyle gezmeye başladı. Giderek yüzden gönülden iyice düştü. Kimse selâm vermez oldu. Hükümetde çalışan memur arkadaşların söylendiğine göre Kaymakam Vekili olamamanın hırsıyla neredeyse kafayı üşütmek üzereymiş. Yaşlılardan birkaçı gençler kahvesine gidip,

— Adamla sokakda filân eğlenmeyi bırakın, ne de olsa bizim adamımızdır, demişler. Gençlerde aralarında bir heyet düşüp buna barışmaya gitmişler.

— Hıdır Emmi demişler, olan oldu gelen geçti, o zamanlar kaymakam vekili olarak köçekleri yakalatmak senin görevindi, biz sana kızgın değiliz sen de bize kızgın durma,

Gençlerin bu yaptığına Südü bozuk Hıdır bir sevinsin bir sevinsin. Kaymakam vekili olamamanın acısını unutup,

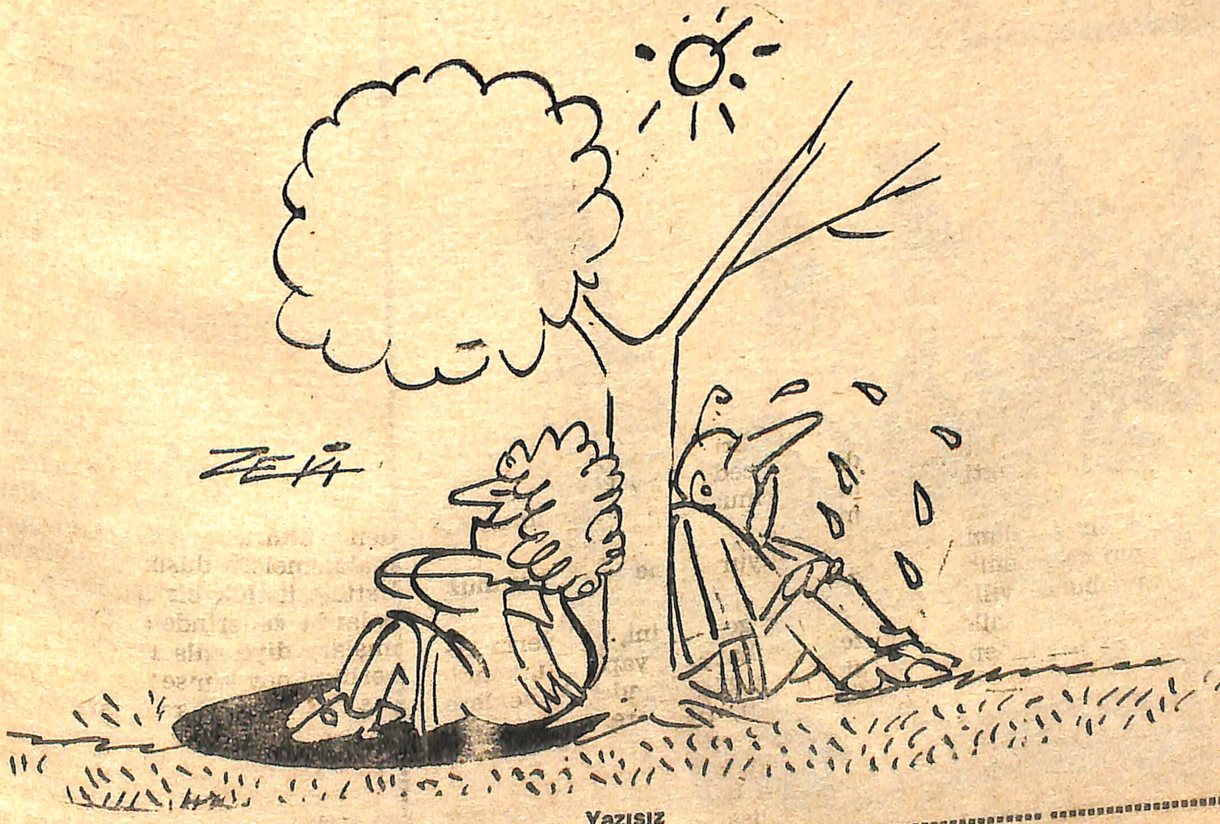
— Hadi ulan, bir gezek düzenleyin köçeğini getirtmesi benden demiş.

Gençler bunu duyunca alel acele bir gezek düzenlediler. Gezek'e katılanlar,

— Efendi, asıl köçek bizim Tüyü Bozuk Hıdır'mış sabaha kadar o'nun oynamasından köçeklere sıra gelmedi dediler.

O gezek'den sonra Tahrirat Kâtibinin adı da babası gibi Köçek Hıdır'a çıktı. Eskiden, sülâleleri Selâmsızlar diye anılırdı, şimdi Köçekler sülâlesi diye anılıyor.

İ. KAYNAR

Yazısız

— Soyguncular dağlarda kol geziyor. —

— Benim dokunulmazlığım var!...

TAŞLAMALAR:

İPİN UCU

Canı istiyen şöyle silahını çekti mi
İstediği soygunu, bir anda yapabilir.
Üç rozetten birini yakasına taktı mı,
İstediği külahı, bir anda kapabilir.

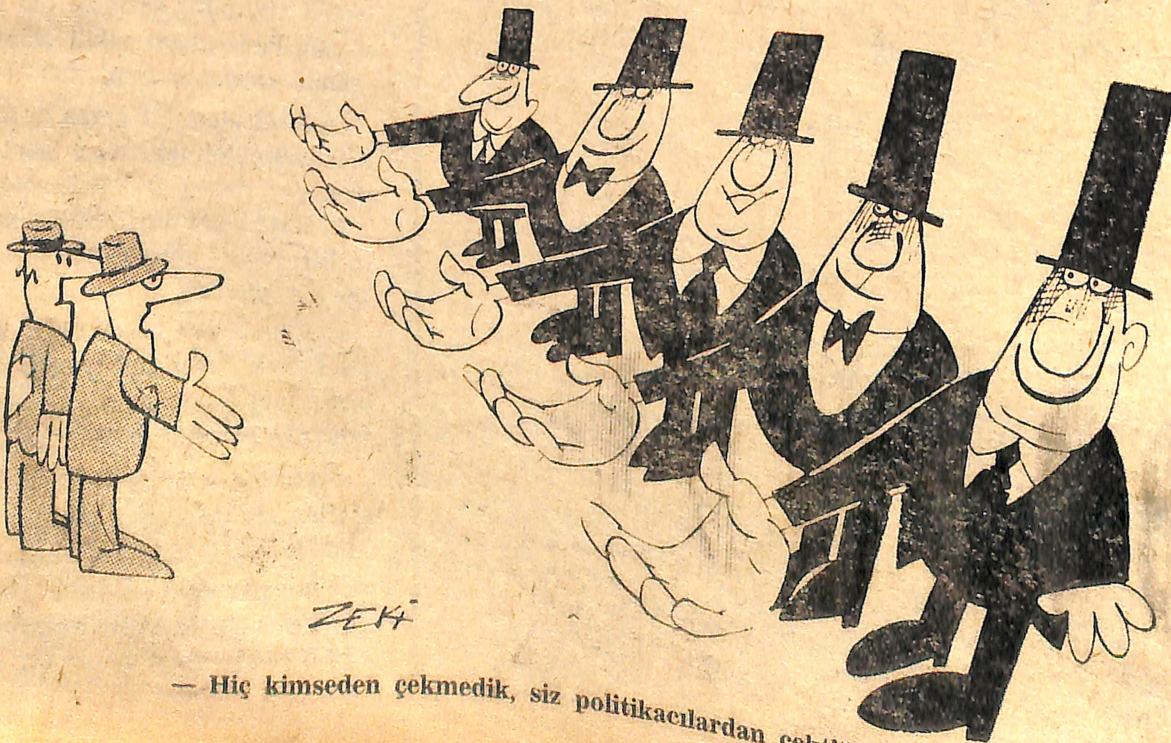
Millet malı yiyenin yüzünü şeytan görsün,
Der ve öbür taraftan, bu düzen böyle gitsin.
Yeter ki kesesine fani dünyalık girsin,
Billâhi Allah diye Nemrut'a tapabilir.

Muhalefette iken tüm zamlara günah der,
Güya milliyetçilik taslar, sözde vah vah der.
İktidar olunca da zamlar meşru, mubah der
Böyle zihniyet inan, her yana sapabilir.

Ertekin der çok yazık kalmadı namus ve ar,
Kâr edeni görmedim, herkes ediyor zarar.
«İpin ucu bizdedir» diyenlere sözüm var,
Bir bakarsın o ipler, incelir kopabilir.

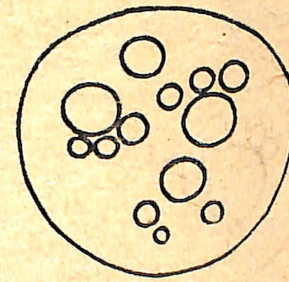
Fuat ERTEKİN

— Zamlar devam ediyor. —

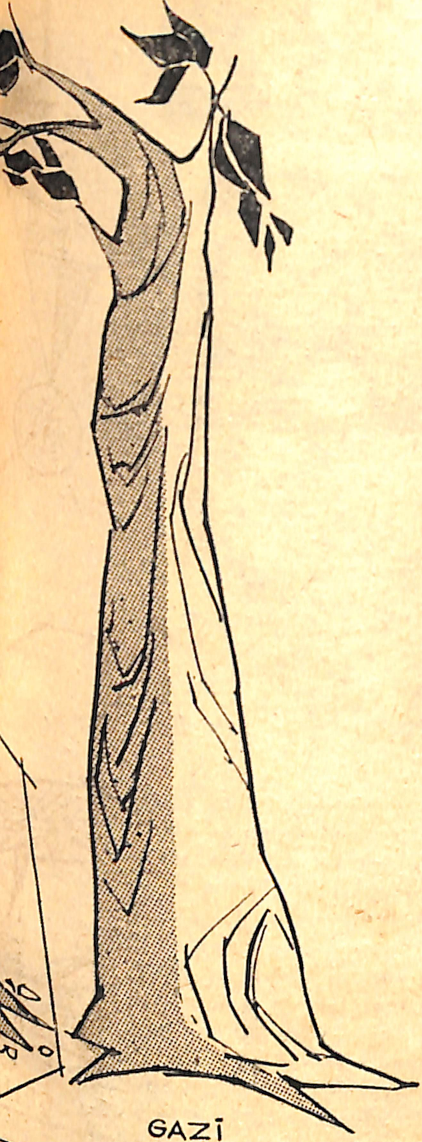
— Hiç kimseden çekmedik, siz politikacılardan çektiğimi...

— Bazı müdürler tüccar gibi çalışacaklar. —

— Müdür bey, arkadaşlar o işi yaparız ama, bizi de görsün diyorlar!...

Torpilimiz Felekten

Yatıp - kalkıp her sabah şükrederiz yürekten
Yaşıyoruz ya işte, torpilimiz felekten

Kurşunla, bıçak ile, trafik kazasında
Her zamanki korkumuz, ölümü beklemekten

Dedik ki başımıza Devlet kuşu konar da...
Başkaca bir konan yok, başımıza leylekten

Herekler can havliyle, tutunuyor fidana
Fidanlar tutunmayı ister iken herekten

Bu kocaman tarlada kazıklar yükseliyor
Rahatlık umuduyla ekilen her dilekten

Bu ne biçim santfor, bu ne biçim golcüdür
Bir gol bile görmedik toplar döner direkten

Eleriz yıllar yılı, yoruldu kollarımız
Ürün kalmadı yine taş geçiyor elekten

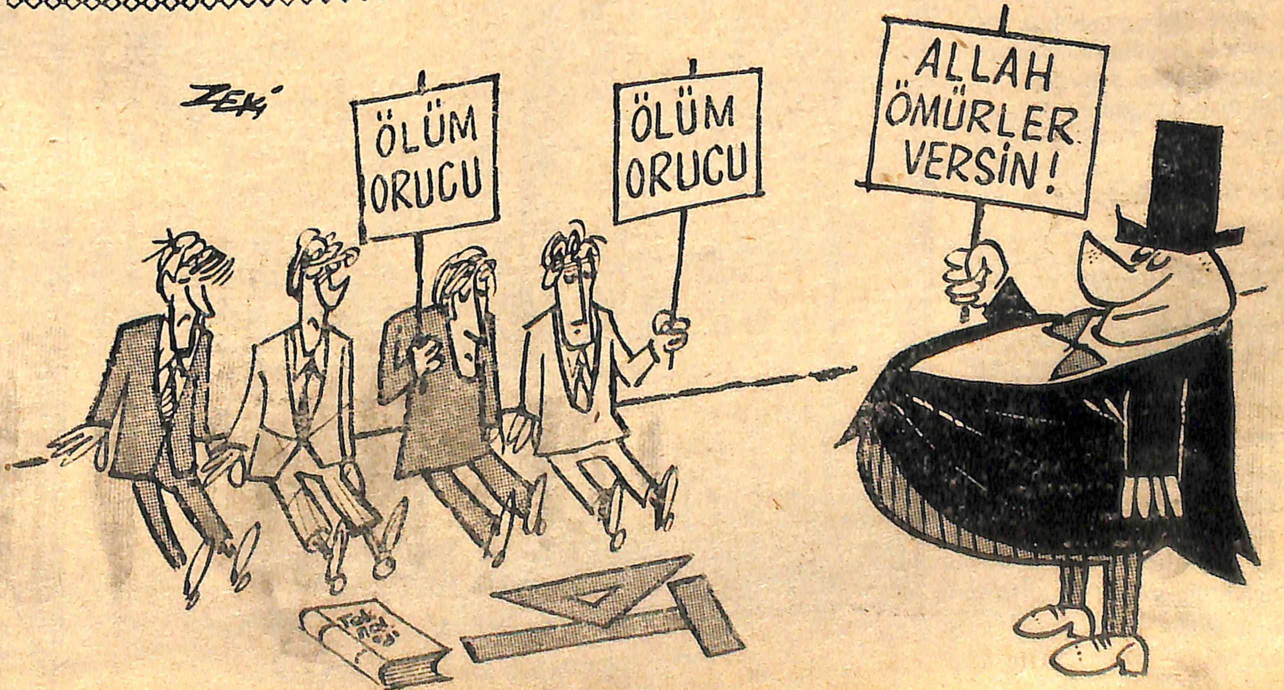
Bülbül diye geçinip dalda tüneyenleri
Kargalar görse idi kırılırdı gülmekten

Kürsüler kurulanda alanlar onlarındır
Başka da yapılan yok upuzun gürlemekten

Bu sihirli vadide salınarak giderken
Ey HADİ en sonunda düşmek de var eşekten.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Gazoz Kraliçesi!..

(Geçen sayıdan özet: Bir adam gazoz kralının karısını kaçırmış ve onu zengin iş adamının kendi dairelerinden birine hapsetmiştir. Sonra Norden adlı milyoner gazoz kralına telefon ederek durumu bildirir.)

— Anlaşıldı, diye cevap verdi Norden. Thana nasıl?

— Çok iyi. Merak etmeyin. Eğer her şey normal bir şekilde yerine getirilirse, yakında sizinle beraber olacaktır. Normal bir şekilde, tekrar ediyorum, söylediğim gibi... Polise haber vermek, yada beni pusuya düşürmek gibi her hangi bir davranışta bulunacak olursanız...

— Bana güvenebilirsiniz, söz veriyorum size. Yalnız Thana'ya bir kötülük etmeyin. Buna tahammül edemem.

— Böyle bir niyetim yok. Hiç bir zaman da aklımdan geçirmiş değilim mösyö Norden diyerek telefonu kapattım.

Gerçekti bu. Thana'ya kötülük veya eziyet etmek aklımın köşesinden bile geçmiyordu. Ve kalbimin derinliklerinde, Norden'e güveniyordum. Olayı polise bildirmediğine de emindim. Yaşlı adam, kısa telefon görüşmemizde durumu derhal kavramış ve hayran olunacak bir soğukkanlılıkla endişe ve heyecanını kollamağı başarmıştı. Karısının güveni için gerekliydi bu. Yürekten sevgisi ve akliselimiyle sakıncalı hareket etmesinin lüzumunu hissediyordu. Küçümsenecek biri değildi. Onu anlamam için bir kaç saniye yetmişti.

Apartmana dönerek Thana'nın ellerini ayaklarını çözdüm, ağzındaki yakıyı çıkardım. Bu kez kelepçe taktım ellerine. Kelepçenin bir ucunu uyumasına engel olmıyacak gibi divanın demir kenarına geçirdim. Böylece hem o, hem de ben biraz uyuyabilirdik.

— Sıkıntılarınız yakında sona erecek, dedim. Kocanız yarın aksam fidyeyi ödeyecek.

Bana hakaret dolu bir bakışla baktıktan sonra:

— Bunda kuşkunuz var mıydı! diye mırıldandı.

— Oh, hayır. Bir saniye bile aklımdan geçmedi bu kuşku. Yalnız, kendi kendime, acaba daha fazla istesemiydim diye soruyorum da...

— aBna az değer verdiğiniz anlaşılıyor...

— Hayır. Norden fazla değer veriyor.

Suratıma tükürdü. Başımı vaktinde çevirmeseydim tükrük yüzüme gelecekti.

— Sırtınızı milyonlara dayamış olarak yaşıyorsunuz. Bu size nasıl bir his veriyor? diye gülerek sordum.

— Nefis bir his... ve siz bu hissi asla duyamıyacaksınız.

— Söylediklerinize kendinizi inandırmağa çalışıyorsunuz güzelim.

Kesik ve sahte bir gülüşle güldü. Gülüşünde garip bir şey vardı. Sonra ciddileşiverdi. Çarçabuk değişiyordu. Şu veya bu nedenden bütün davranışlarında yapmacıktı bu kadın.

Başını divanın dirsek dayayacak yerine koyarak uzandı, dalgın bir sesle:

— Bir yerde, haklısınız, dedi. Bir süre sonra sıkıcı oluyor her şey... Para olmuş, yada olmamış... İçimizde bir şey değişmiyor. Vede her zaman mutsuz oluyoruz.

Omuzlarını bezginlikle oynattı.

— Belki, ama hiç değilse açlıktan gebermezsiniz bir yerde...

— Belki, ama bu da insanı böylesine rahatsız, eli bir kelepçeyle divan demirine bağlanmasını sağlıyor bir yerde...

— Bir gece daha sabrediniz. Sonra her şey bitmiş olacak. Yatınızda dinlenir, bu sıkıcı saatleri unutursunuz.

Bir süre sustuk. Sonra sırtımı ona dönerek pencereden bakmağa başladım. Kafam ertesi günkü işle meşguldü. Güney 7 inci cadde bitiminin otoban kavşağından sonra on dakikalık bir ayrıntıdan sonra ikinci büyük bir kavşak vardı ki, Norden sözünü tutmayıp bana pusu kurduğu taktirde o kavşakta izimi kaybettirebilirdim. Ama bu ihtimal üzerinde sadece bir sakınca olarak duruyordum. Aslında Norden parayı gönderecek ve Thana'yı kurtaracaktı. Parayı aldıktan sonra arka sokaklardan birinde onları sayacaktım. İstediğim miktar tamamsa, bir daha apartmana Thana'nın yanına dönmiyecek ve yeniden Norden'e telefon ederek Thana'nın bulunduğu yeri bildirecektim. Uzaklara, çok uzaklara mutlu bir yolculuğa çıkacaktım bütün bunlardan sonra. İş hiç bir güçlük göstermiyordu. Her iki ihtimali düşünerek izliyeceğim yolu tayin etmiştim.

Ertesi gün, nedense bana hiç bitmiyecek gibi uzun gelerek sinirlerim gerilmeğe başladı. Bununla beraber, bu sinir gerginliğine tatlı bir his te karışıyordu. Çünkü şimdiye kadar giriştiğim ve başaramadığım bütün işlerde tehlike vardı. Bu kezki iş ise tereyağdan kıl çekermiş gibi yumuşak bir şekilde cereyan etmiş, edecekti de. Thana da sinirliydi. Kelepçeli elleri göğsünde, odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, sık sık tuvalete giriyordu. Onun sinirli oluşuna hayret ediyordum biraz. Zira ona hiç bir kötülük etmiyeceğimi anlamıştı artık. Kocasının fidyeyi ödiyeceğini de biliyordu. Ben parayı alır almaz o serbest kalacaktı. Neticede, bu akşam özgürlüğüne kavuşacağını düşünerek sevinmesi lâzımdı.

Odaya kapatılmış dişi bir kaplan gibi önümde hırsla dolaşmasını farketmiyormuş gibi koltuğa uzanarak iki gün evvel almış olduğum mecmuayı okumağa çalıştım. Ama okuduklarımın bir kelimesini bile anlıyamıyordum. Mecmuayı yere atarak satime baktım. Beşti. Gece harekettim başlamadan önce biraz dinlenmek iyi olacaktı. Thana'yı yeniden divana oturtarak bileklerindeki kelepçenin bir ucunu divan demirine taktım. Sonra, uyuya kalmışım.

— Hay şeytan, kimsiniz siz?

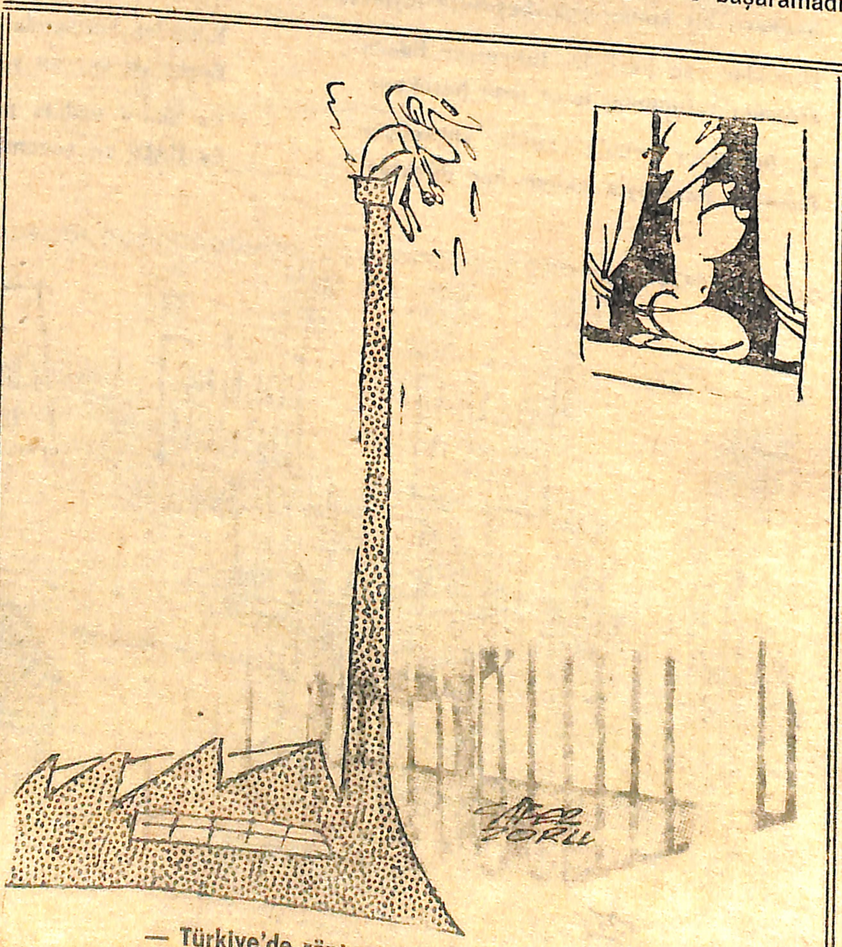
— Ben tutuğum. Bu adam beni kaçırdı ve buraya hapsetti.

Uykumun arasında bile inanamıyacağım bir ses, kalın bir erkek sesi soruyordu bu soruyu. Ama Thana'nın tiz sesi, derhal gözlerimi açarak sıçrattı beni yerimden.

Kapı eşiğinde iki adım duruyordu. Biri orta yaşlıydı ve temiz giyimliydi. Diğeri gençti, elinde alet edavat dolu madeni bir çanta vardı. İşçi tulumu giymişti. Ayağa sıçrarken farkında olmadan tabancamı çekmiş, namluyu onlara doğru çevirmiştim. Adamlar gerilediler. Sonra, elinde çanta olan genç, çantayı bana doğru fırlattı. Kolumu kendimi korumak amacile kaldırmış olmama rağmen ağır madeni çanta ilkin koluma, sonrada göğsüme çarpmıştı. Sendeledim. Çantanın içindekiler yerlere dökülmüş, adamlar kaçmışlardı. Hırstan deli gibi boş çantaya bir tekme atarken, ne olup bittiğini anlamağa çalışıyordum.

Thana bana garip bir anlamla, bir meydan okumayla bakıyordu. Ona doğru yürürken

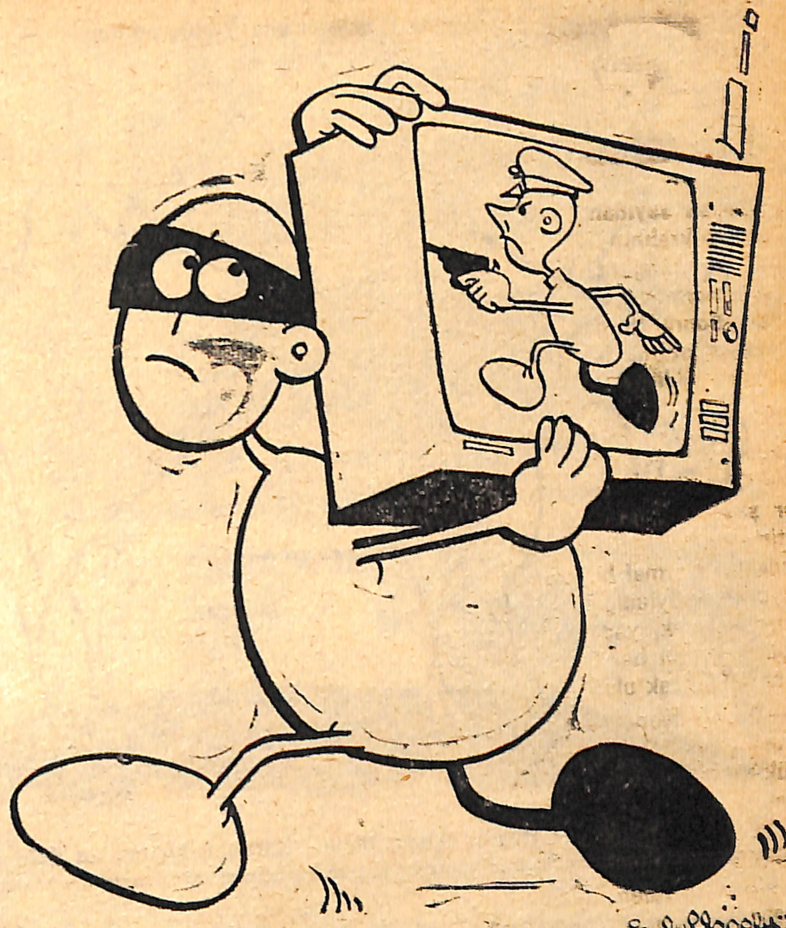

— Türkiye'de röntgen fabrikası kurulacak —

— Hey gidi hey, ne günlere kaldık!...

Yazısız

bileğimi kesmişti. Koyu kızıl bir kan gömleğimin kol kapağını ıslatıyordu. İçimde kabaran hırsı yenmeğe çalışarak:

— Bu adamlar kimdi? diye sordum.

Thana cevap vermedi. Bakışlarındaki meydan okuyuş artmıştı. Bileğimden akan kanı yıkamak ve bir pansumanla durdurmak amacile tuvalete girdim. Ama daha oraya attığım ilk adımda geçenleri anladım. Yerler su içindeydi. Banyo dairesi bir göl gibiydi... Neden mi? Çok basit bir neden yüzünden: Soğuk su musluğu ardına kadar açıktı ve duvarlardaki ses geçirmeyen tertibat yüzünden ben ardına kadar açık musluktan akan suyun sesini duymamıştım. Su önce lavaboyu doldurmuş, sonra da lavabodan taşmıştı. Lavabo, iyice bükülerek sertleştirilmiş olan tuvalet kâğıdıyla tıkanmıştı. Thana'nın bir oyunuydu bu. Sık sık tuvalete giderek bu oyunu oynamıştı. Sular taşınca alt katlara sızacak ve otel kâhyası boş olduğunu bildiği bu kata elbette çıkıp su musluğuna bakacaktı. Kapıyı nasıl açmıştı bilmiyorum ama, belki de Norden ona yedek bir anahtar bırakmıştı... Bütün bunları hesaplamıştı Thana... Yaramı yıkarken ilk kez Thana'yı gördüğüm güne lanet ettim. Gömleğimi yırtarak kanı durdurmak için bileğimi iyice sıktım. Aslında, Thana'yı bu uğursuz apartmanda bırakıp derhal kaçmam lâzımdı ama vaikt kalmamıştı. Kâhya, polise haber vermişti. Kuşkusuzdu bu. Oturma odasına döndüğümde polis arabalarının uğultulu sirenleri kulağıma çalındı.

Thana divanda rahatça oturuyordu. Bakışlarında korku değil, küstahlık vardı.

— Budala! diye bağırdım. Neden yaptınız bunu? Her şeyin sona erdiğini biliyordunuz. Sadece bir kaç saat daha bekliyecektiniz. Son dakikada neden her şeyi bozdunuz, ha, neden?

— Beni öldürmiyeceğinizi söylediğiniz zaman size inandığımı mı sanıyordunuz? Bana bütün anlattıklarınıza inandığımı mı sanıyorsunuz?

— Çubuk demir karaborsada —

— Yok mu çubuk demir alan?..

— Fakat, hepsi gerçekti. Anladığınızı sanıyordum.

Polis arabalarının sirenleri iyic yaklaşmıştı. Apartmanın önünd durdular sonunda. Hemen kapı yanında bulunan elektriği söndürdüm. Şimdi tam bir karanlık içindeydi. Telefon çaldı. Açtım. Kulağımda gür ve kalın bir ses:

— Tutuğunuza bir şey yapmamanızı tavsiye ederim, diye gürledi. Ona kötülük yaptınız mı?

— Hayır, diye cevap verdim. Ona hiç bir kötülük yapmadım ve böyle bir niyetim de yok.

— Mantıklı bir insan olduğunuzu görüyorum. Şu halde şimdi yapılacak tek şeyin, güçlük çıkarmadan teslim olmak olduğunu anlıyorsunuzdur.

Bu sözleri kulaklığı sımsıkı tutarak dinliyordum. Yaralı bileğimin ağrısı gittikçe artıyordu. İnsan kaçırmanın cezası ölümdü.

— Bina her yandan sarılı, diye gür ses devam etti. Kaçma şansınız yok. Teslim olunuz.

Telefonu kapattım.

Bir hal çaresi vardı elbette. Ama hangisi? Kaçmak için yangın merdivenini düşünemezdim. Tıkanacak bloke edilecek ilk deliklerden biri, di orası.

Kaçmam için, başka vede tek ... kan: Thana idi. Thana'yı rehine o... rak kullanacaktım. Bana bir ara... ve kaçmam için bir kaç saat mühl... verecek olurlarsa, Thana'yı sağ s... lim onlara verecektim. Bu da kes... bir güven sanılmazdı ama...

Güçlü projektörler pencereleri a... dınlatıyordu şimdi. Karanlık oda gü... ışığındaymış gibi apaydınlıktı. Pencerelerin perdeleri ardına kadar a... çık olduğundan duvar boyunca ka... rak dışarı bir göz attım. Görebil... ğim, sadece bana doğru yöneltil... gözleri kör eden ışıldaktı.

Thana sırtımdan:

(Lütfen sahifeyi çevirin)

— Tezekten enerji elde edilecek. —

— Haydi, akşam oldu... Karanlık basmadan doldur şunu!...

— Tuzağınız tersine döndü değil mi? dedi alayla.

Telefon yeniden çaldı, koştum açtım.

— Sizin akıllı bir adam olduğunuzu sanmıştım, dedi telefondaki ses. Tek çarenin teslim olmak olduğunu neden kabul etmiyorsunuz?

— Belki de sandığınız kadar akıllı değilim, diye cevap verdim. Sizin yerinizde olsam buraya gelmeğe kalkışmam. Madam Norden'in başına hiç te hoş olmıyacak şeyler gelebilir.

Thana'nın benim son şansım olduğunu biliyordum. Bu küçük budala eğer son anda her şeyi berbat etmeseydi...

— Alo!...

Şimdi, telefon hattının öbür ucunda başka ses vardı, tanıdık bir ses.

— Norman Norden, misiniz?

— Evet, dedi ses. Benim. Şimdi beni dinleyiniz. Hiç bir şeye kalkışmayın ve beni dinleyin. Oldu mu?

— Çabuk söyleyin...

— Peki, diye cevap veren Norden'in sesinde güven ve karar vardı. İkimiz de durumunuzun umutsuz olduğunu biliyoruz. Tek şansınız Thana'yı rehine olarak bayağı bir şekilde kullanmak. Param var, etkim var, nüfuzlu dostlarım var. Buna karşılık, sizde karım var. Thana'yı sağ salim aşağı getirecek olursanız, aşağıda emrinizde hazır bir araba bulacaksınız ve kaçmak için dört saat te mühletiniz olacak... Bunu sağlıyacağım, söz veriyorum.

Söylenenleri düşünüp tartıyordum. Ama yaralı kolum fena halde kanıyor ve ağrıyordu. Kendimi son derece zayıf hissediyordum. Her ne olursa olsun bir nokta üzerinde konsantre olamıyordum.

Tereddütümü bir pazarlık olarak anlamlandıran Norden:

— Size başka şeyler de vereceğim, diye ekledi. Daha sonra, yakalanacak olursanız eğer, şikayetimi geri alır, mahkumiyetinizi elimden geldiği kadar hafifletirim.

— Neden yapacaksınız bunları?

— Neden yapmıyayım? Bazıları bana iyi bir adam derler. Öyleyimdir de. Gençliğimde ben de para kazanmak için her çeşit iş yaptım ama, akıllı olduğumdan sizin gibi kötü işler yapmadım. Parayı seviyordum fakat her zaman dürüst olarak çalıştım. Neyse, bunları konuşmıyalım şimdi, hasılı siizn para için dindiğinizi biliyorum. Bu nedenden size karşı özel bir düşmanlığım yok. Tek endişem karımdır, bilmem bunu anlıyabiliyor musunuz? Rica ederim, onu aşağı sağ salim indiriniz. Kapıda bulacağınız arabaya içinde 250,000 dolar bulunan valizi koyacağım yine. Parayı ve arabayı alır çok uzaklara gidersiniz.

— Gerçekten yapabilecek misiniz bunları?

— Tabii yapacağım. Polisin ilk görevi Thana'yı sağ olarak kurtarmaktır. Sizinle Thana'yı teslimdeki pazarlıkta anlaşırsam, onlarla da anlaşırım.

Durumu biraz daha açık olarak görüyordum şimdi.

— Polis radyoyla geçeceğim bütün yollara haber verebilir...

Norden'in sesi heyecan ve sinirden titremeğe başlamıştı.

— Bütün bunlara mani olacağım! diye bağırdı. Bana inanmanız için size ne yapabilirim?

Hayretle, onun sözüne gerçekten güvendiğimi hissettim. Thana'yı kurtarmak için her şeyi yapmağa hazırdı. O da, ben de, bu teklifin benim son şansım olduğunu biliyorduk.

— Ne kadar zamanda araba, içinde parayla aşağıda hazır olacak? diye sordum.

— Araba aşağıda. Yalnız, valiz içinde olan para mavi arabamda olduğundan yarım sate kadar o da gelir.

— Anlaştık, diyerek telefonu kapattım.

Thana'ya hırsla baktım.

— Sizin kadar şanslı olmak isterdim, dedim.

— Ne demek istiyorsunuz?

Bir iskemlede dimdik oturuyor ve bana hakaretle bakıyordu.

— Bir pazarlık konusu olan şeysiniz demek istiyorum. Benimkine karşı, sizin güveniniz... Kocanız aşağıda ve sizi merak ederek kahroluyor.

Thana cevap vermedi. Işıkların titreştiği pencereye doğru başını çevirdi. Banyoya geçtim, durmadan bileğimi ve yüzümü yıkadım. Üstüme başıma çeki düzen verdikten sonra geri dönerek beklemeğe başladım.

Yarım saat daha geçmemiştiki telefon yeniden çaldı. Norden bütün güveni sağladığını, paranın geldiğini, arabada olduğunu çekinmeden aşağı inebileceğimizi bildirdi. İneceğimizi söyliyerek telefonu kapattım. Thana'nın yanına gittim. Bileklerindeki kelepçeyi çıkarırken yüzündeki garip anlamla şaşırdım. Gözleri kinle katılaşmıştı.

— Size hiç bir zaman inanmamıştım ve inanmıyorum da, dedi. Beni serbest bırakacağınıza, serbest bırakacağınıza inanmıyorum.

O zaman, bu kinle katılaşmış bakışlarda, kendini bir kahraman olarak gördüğünü anladım. Birden, kelepçelerden kurtardığı ellerile yakınındaki masa üzerinde duran kocaman bir vazoyu kaparak karşımda durdu.

— Dinleyiniz, diye yalvardım. Benden korkmanız için artık hiç bir neden yok. Size gerçeği söyledim. Bunu isterseniz kocanıza telefonlada sorabilirsiniz.

— Yalan bu! Her şey bir yalan!

— Aptallık etmeyiniz!

Bana neden inanmadığını bir türlü anlıyamıyordum.

— Size dokunmadım bile. Yakında evinize döneceksiniz. Neden her şeye bir yalan diyorsunuz? diye tekrarladım.

Elindeki vazoyu tehditle sallıyarak üzerime doğru yürüyordu. Geriledim. Şimdi pencere önündeydik ve projektörler gözlerimi kamaştırıyordu. Thana'nın nefesini yüzümde hissediyordum. Sonra, yüzündeki tebessümü çok yakından görerek, benden korkmadığını, bana inandığını, sadece rol yaptığını anladım. Kemerimdeki tabancayı çektim.

— Artık aptallık etmeyiniz. Benden korkmanız için hiç bir neden yok. Bütün istegim siiz aşağı kadar indirmektir. Asansöre kadar yürüyünüz.

Tabancamın ucuyla kapıyı gösterdim ama Thana'nın o tarafa gitmek niyeti yoktu. Aksi yöne doğru yürüdü. Bir sıçrayışta bileğine yapıştım. Diğer elindeki vazoyla başıma vurmak istedi. Kendimi korumak için bu kez o elini tuttum. Vazo başımın arkasından yere düştü. Thana çırpınarak elimden kurtuldu. eBline yapıştım. İpegli elbisesi parmaklarımın arasından kayıyordu. Pencereden gelen güçlü ışıklar daha da çok kamaştırmıştı gözlerlmi. Ve Tahana ellerimden kurtularak bu ışık seline atıldı. Kırılan cam seslerinden sonra onun keskin çığlığı, zafer, kurtuluş anlamıyla dolu çığlığı kulaklarımı doldurdu. Bu çığlık, yirmi iki kat aşağıdakileri dehşetle titretmişti ama ben ondaki gerçek anlamı gördüğüm ve anladığımdan şaşkınlıktan felce uğramıştım adeta. Olduğum yere çöktüm.

Bu çığlığın yankısında, Thana'yı birden olduğu gibi tanıyıverdim. Neden kararsızdı neden arabasını her zaman ölüm arar gibi çok hızlı sürüyordu, geceleri neden ıssız plajlarda yarı sarhoş tek başına dolaşıyordu? Ve burada, binlerce kişinin gözü önünde, bir düzine projektör ışığı altında, intihar etmek için beni bir alet olarak kullanmıştı.

Durumu ve ona kötülük etmek istemediğimi kimseye anlatamazdım ki! Kim inanırdı bana? Yaşantım süresi olduğu gibi, bu işi de başaramamıştı, Tecrübeyle insan çok şey öğreniyordu ama işin kötüsü o zaman iş işten geçiyordu...

Thana bir şımarıktı. Kocasının aşırı sevgisi, para, gençlik, güzellik, her şeyin bolluğu, aslında akılsız olan kafasını şaşırtmıştı, yaşamdan zevk alamaz olmuştu. Bense, başarıyı olur olmaz ve kanunsuz yolda arayan bir başka akılsızdım. Ne zaman olsa başıma böyle bir son gelecekti. İşte benim de tecrübeyle vede çok geç olarak öğrendiğim gerçek...

Yakalanmam, mahkemeye verilmem ve mahkûm edilmem göz açıp kapayacak kadar kısa bir sürede tamamlandı.

Bir insan kaçırıcı ve katildim. Elektrikli ölüm sandalyesi beni bekliyordu. Ama darma dağınık zihnimde kurbanla katil hala birbirine karışmaktaydı.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden : Ergin Ortaç

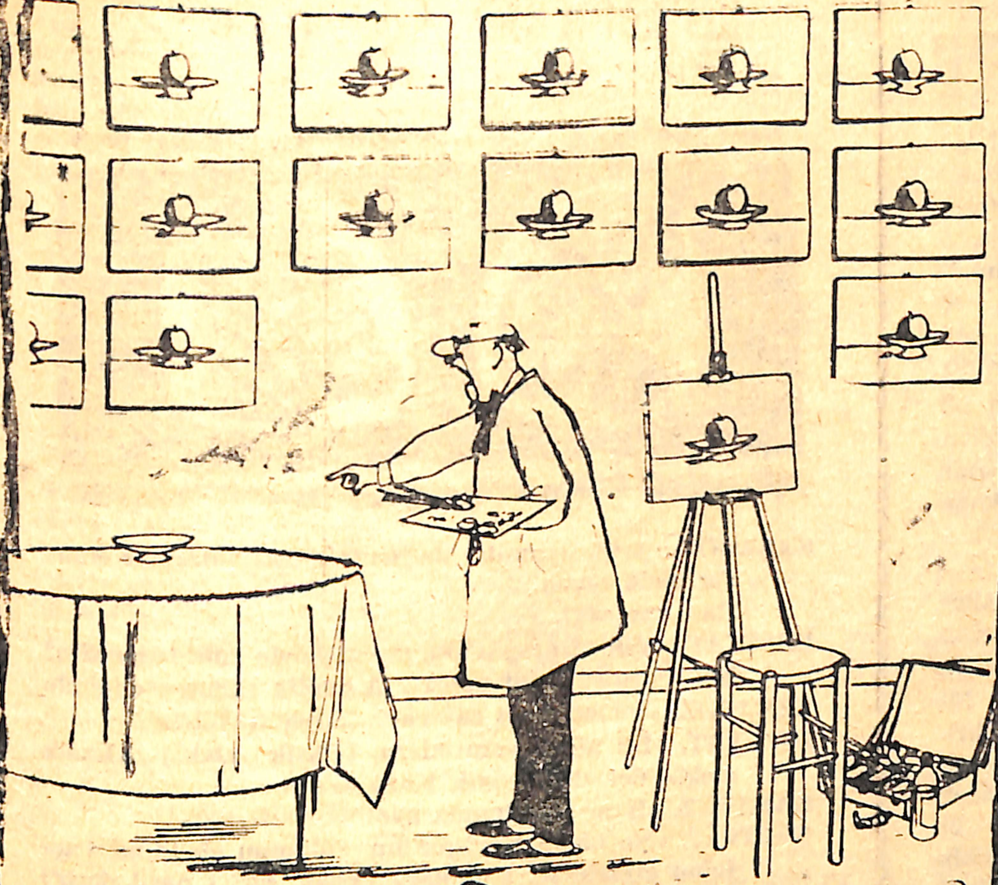
Dizildiği ve basıldığı yer : Akbaba Matbaası

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

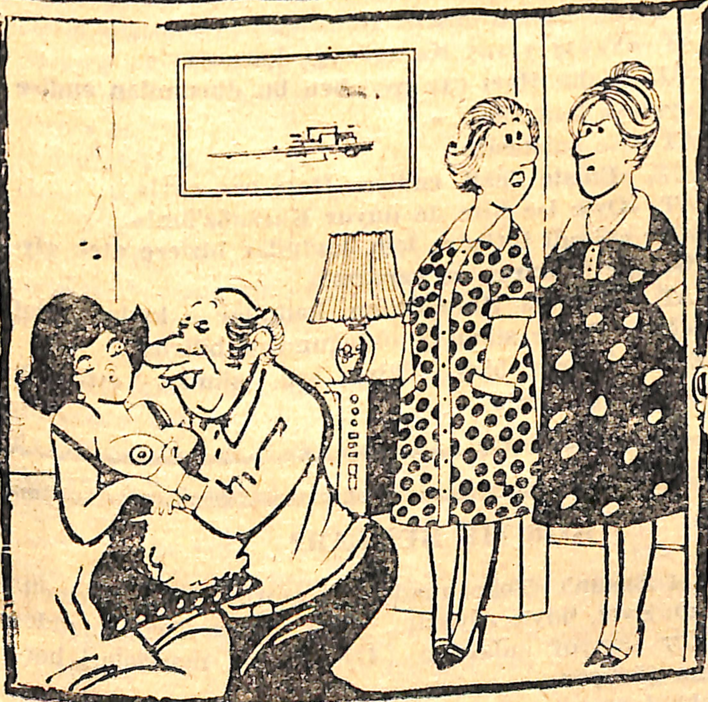
Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

Ramazan Şakaları

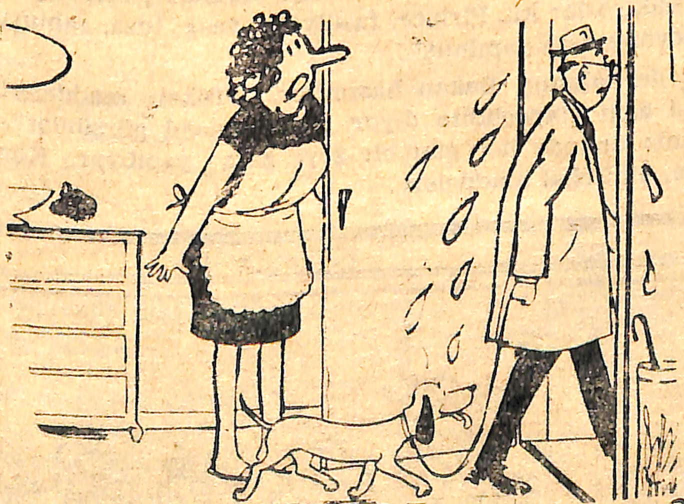

– KİM ALDI BENİM İFTARLIK ELMAMI?

– BEN HİZMETÇİME BİR AY İZİN VERDİM

– KUYRUĞA GİRMEK ZOR MU? SICAK PİDE AL DEYİNCE HEMEN TERLİYORSUN AYOL!

– SEN GÖZLÜĞÜNÜ BULANA KADAR TOP PATLAYACAK GALİBA!..

BENİM KEDİM!

Benim,
Bir kedim var idi..
Çok kibar idi.
Et yemez..
Süt içmez,
Kuru ekmek
Yer idi..
Bir gün,
Tutmuş
Bir kuş..
Bir kuş..
«Açlıktan
Gebereceksin,
Al şunu
Ye!» dedi..

∴

Alt tarafı
Bir kedi...
Küçümsenir hep.
Ne var ki
Üst tarafı
İnsan mı
Ne idi?..

∴

Benim için,
Kaparken
Biraz et..
Kendisi ete
Hasret...
Öldü!
Ölümü ise:
İçler acısı,
Vahşet!
Kasap Nuri'den
Bir araba
Dayak yedi..
Benim kedim
Böyle öldü.

DÜŞER ELBET!

Saçına
Ak düşmüş
Şakir'in..
Derdi büyük!
Çek kafayı
Şakir... çek!
Kolay çekilir
Dert değil bu!
Düşer elbet..
Düşer dostum!
Baban yerinde
Yaşlı adama,
Atarsan kafa..
Düşer elbet!.
Fakat şükret..
Çok değil
Bir tane düşmüş..
Zaten
Yaşlı adamın
Başında
Tek tel saç
Varmış..
Herkes görmüş!..

BOYÜK BAŞARI!

Ekmekler küçüldükçe küçülüyor... Bu durumun vaziyetine, elbette üzülmek ortalığı yaygaraya vermek yanlış olur- Tam tersine, bu durumda ekmeklerin küçülmesine sevinmek, hattâ bayram yapmak bir yurtdaşlık görevidir.

Ulusunu, halkını seven bir yurttaş, hükümetin bu olumlu politikasından gurur duyar, zevk duyar, Millî hisleri kabarır, çıkar meydana oynar!..

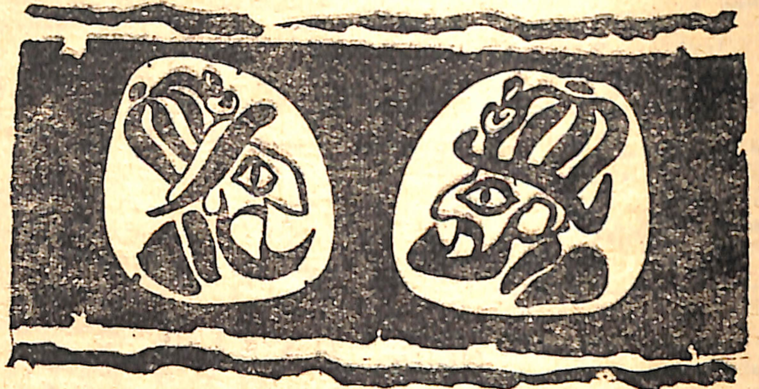
Öyle ya, bu böyük başarıyı ulusça neden kutlamıyalım, neden şenlikler tertip edip, kırk gün kırk gece neden eğlenmiyelim? Ekmeklerin küçülmesi halkın yararınadır!.. Bu duruma sevinmek gerek, övünmek gerek, öyle değil mi? Hükümetimiz, ekmekleri bu ulus kalkınsın, nurlu ufuklara yönelsin diye küçültüyor!.

Küçüle küçüle bir gün ekler ortadan kalkacaktır.. Bu durumda köylü sınıfı da ortadan kalkacağından, sanayileşme böylece gerçekleşmiş olacaktır. Böyük Türkiye bir sanayi ülkesi olacaktır!. Hükümetin bu başarısına gölge düşürmek hiç kimsenin hakkı değildir. Hattâ, koyu muhalif, sayın arkadaşım Hakkı'nın da hakkı yoktur.. Böylece biline size bir müjde daha vereyim.. Bundan böyle ekmeklerin içinden, çivi gibi, nal gibi, süpürge gibi, yabancı maddeler de çıkmayacak!.

Bu gün için ekmekler küçülmüştür.. Giderek daha da küçülecektir.

O zaman, ekmekten çıkan bu yabancı maddeler, sayın müşteriye bir naylon torba içinde eşantiyon olarak verilecektir. Naylon torbanın içindeki, nal, çivi ve karafatma için ayrıca ücret almağa kalkan fırıncılar şiddetle ve hiddetle cezalandırılacaktır.

İşlerine Gelmez

KARAGÖZ, «Artık hanımlar da pantolonsuz dolaşmaz oldu.. Farkında mısın Hacı cav cav?..

HACIVAT, «Yahu Karagöz'üm, onları böyle dolaştıran kim? Biz erkekler değil miyiz?.. A benim cânım efendim!»

KARAGÖZ, «Neden Hacı cav cav?.. Söyle ki bilem!..»

HACIVAT, «Bu güzel yaratıklara, (Eksik etek!) (Eksik etek!» der durur idik Karagöz'üm.»

KARAGÖZ, «E ne var bunda ayol?».

HACIVAT, «Ne olsun Karagöz'üm, sultanım efendim! Pantolon giyerlerse, kadınlara (Eksik etek) nasıl deriz? Uyandılar onlar da.. Anladın mı Karagöz'üm?»

KARAGÖZ, «Anladım galiba Hacı cav cav... (Eksik etek!) diye, artık kadınları küçümseme modası geride kaldı, Tarihe karıştı desene Hacıvat!»

HACIVAT, «Yavaş yavaş Karagöz'üb, karışıyor!».

KARAGÖZ, «Yahu Hacı cav cav, ben bu durumdan endişe duymağa başladım...»

HACIVAT, «Ne eniştesi?»

KARAGÖZ, «Enişte değil, endişe.. Hacı cav cav!»

HACIVAT, «Öyle ise bize de duyur Karagöz'üm!»

KARAGÖZ, «Şimdi intikâm için, kadınlar bizlere etek giydirmeğe kalkarsa ne yaparız?»

HACIVAT, «Korkma Karagöz'üm, kadınlar o kadar aptal değil... Bizim sünnetli olduğumuzu bilirler... Etek giydirip, bizleri ikinci kez sünnet ettirmek işlerine gelmez!»

KÖR MÜ BUNLAR?

Tekel Bakan'ı «Tekel maddeleri mutlaka zam görmelidir» dedi. Evet, böyle söyledi... Sayın Bakan Tekel maddelerini kör sanıyor anlaşılan... Oysa Tekel maddeleri her gün zam görüyor..

Bakkal dükkânında duran rakılar sigaralar, ertesi gün bir de bakıyorlar ki.. Pirince, fasulyeye, yaağ, tuza, sabuna gaza, peynire zam yapılmış!...

Bir de kalkmış, Bakan hazretleri, «Tekel maddeleri mutlaka zam görmelidir» diyor... Daha nasıl görsünler?.. Gözlerinin önünde her gün bir şeye zam yapılıyor.. Kör değil ya, bu Tekel maddeleri..

— Bir de bunlara (kimsesiz çocuk derler... Biz varız ya!..

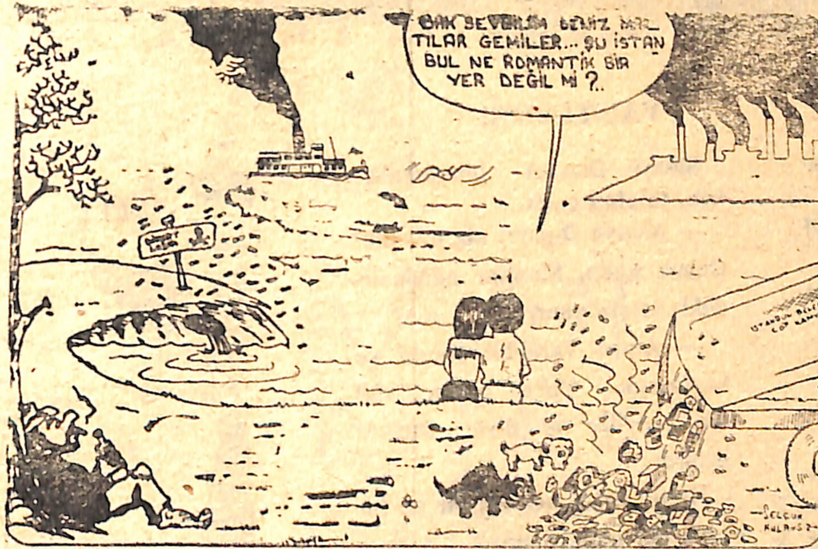

Sizin için...

PARA

En değerli en kıymetli
Saygı değer hürmetli
Ölmeden yaşayan rahmetli
Ölü para diri para
Sözü geçen sesini duyuran
Amire bile emir buyuran
Kızını anasından ayıran
Kız para ana para
Dansöze göbek attıran
Zengine çalım sattıran
Züğürde hapis yattıran
Hekim para avukat para
Kadını muz gibi soyan
Kumarcıyı uykusuz koyan
Mutlaka her kapıyı açan
Kilit para anahtar para

Kadir ESEN — ANKARA

Yazılı (Selçuk KULAKSIZ)

AVANS VERİYORMUŞ

Adamın karısına, kocasının neden trene vaktinde gelmeyip de daima kalktıktan sonra yetiştiğini sormuşlar.

Kadın:

«Kocam sportmendir diye cevap vermiş. Trene yetişmeden önce ona hareket etme fırsatını veriyor.»

Yavuz İPLİKÇİ — ANKARA

GELEMESİN

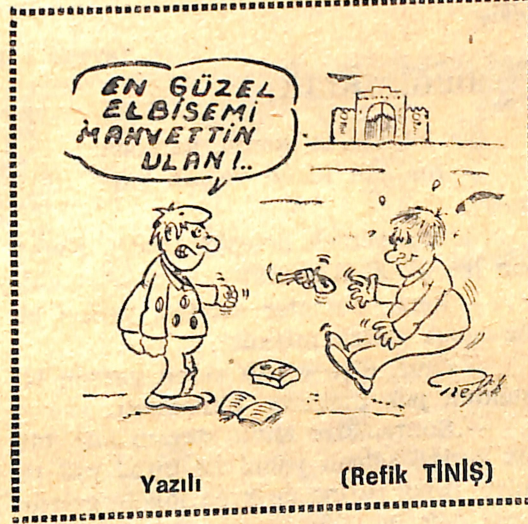
Gülüm senden ayrılalı,
Gülemedim gülemedim.
Yoksulluk kesti yollarımı,
Sana gelemedim gelemedim.

Veysel KARASOY

ÖZGÜRLÜK

Özgürlüğün olmadığı söylenir,
Ülkemizde..
Oysa bizdeki özgürlük
Hangi ülkede var.
Ağa özgür, patron özgür,
Tefeci, karaborsacı özgür
Özgürce yükseliyor fiyatlar,
Kaçak eşyalar kolgeziyor özgürce.
Yağma özgür,
Alabildiğine özgür kiralar,
Özgür akıyor musluktan
Su yerine hava,
Elektrik özgür.
Ahlaksızlık, moda yozluğu,
Sokaklar özgürce kokuyor.
Trafik özgür.
Özgürlük fazlasıyla ülkemizde.
Hastalıklar özgür,
Silah özgür, kurşun özgür.
Özgürce akıyor kanlar.
Ölüm özgür.
Uzun söze ne hacet,
Ölen özgür, öldüren özgür

Hilmi KURT
Savaş mah. 54. Sok. Savaş Apt. Kat 3
No. 7 İSKENDERUN

Yazılı (Refik TİNİŞ)

KUAFÖRDE

Bir kadın..
Yürür kırıtarak..
Herkesi kendine baktırarak.
Girer bir kuaföre,
Önce selam..
Sonra bir sigara,
Derken saç kestirme..
Alır gider dedikodular.
Meçler, boyalar,
Sonra başlar makyaj.
Manikür, pedikür
Takılınca peruk..
Kadın şekil değiştirir.
Ojelenir uzun tırnaklar,
Aybaşına kadar mutfak tamtakır,
Tütmezken evinde bacası...
Çıkınca kuaförden..
Tanımaz dışarda bekliyen kocası.

Hilmi KURT
Savaş mah. 54. Sok. Savaş Apt. Kat 3
No. 7 İSKENDERUN

KALDIRIM YOSMASI, NESRİN

Gözlerin mavi mavi,
Vuruldum vallahi.
Ay vallahi yanıyorum!.
Seni çoktan tanıyorum;
Bellidir aslın neslin,
Kaldırım yosması Nesrin.

Veysel KARASOY

ZAVALLI YOLCULAR

Bakırköyün üstünden geçerken pilot kahkahayla gülmeye başladı. Yanıbaşındaki hostes merakla ne olduğunu sordu:

— Ne olacak dedi pilot, Başheyim benim kaçtığımı anlayınca nasıl bozulacaktır kim bilir?

Yavuz İPLİKÇİ
Oruçreis cad. Birlik Ap.
D. 14/13 — TELSİZLER

AŞK BUDALASISIN

Kız ülkü!
Şunu iyi bil ki;
Sen fikir değil,
Aşk budalasısın.
Elma şekeri dudaklarını,
Bırak
Bu gariban da yalasın...

Veysel KARASOY

BENİM KÖYÜM GÜZELDİR

Benim köyüm güzeldir.
Dağları, ormanları,
Geniş ovaları vardır.
Ama yine de,
Köylülerimin yaraları vardır.
İnanıyorum;
Gün gelecek,
Yaralar sarılacak..
Köyümde,
Mutluluğa varılacak.

Veysel KARASOY

— Haydi kesmece karpuz, kesmece!..
(Bahadırhan TOKMAK)

O ŞİİR

O şiirde,
Aşk fısıltıları vardı.
O şiirde,
Göze güzel sözler çarpardı.
O şiirde,
Senden eser vardı.
Bir de;
Benden olsaydı eser,
O şiir olurdu şaheser

KONUŞSUN

Herkes sussun
Hep kendisi konuşsun
İstiyor
Bırakın konuşsun
Nasıl olsa
kimse onu dinlemiyor

Veysel KARASOY

MİLLETLER GÜLÜYOR

İLK VE SON!

Kontes Talleyrand'a dostlarından biri sordu:

— Kadınların ilk öğrendikleri bildikleri şey nedir?

— Güzel oldukları, cevabını verdi kontes.

— Ya en son bildikleri?

— Yaşlandıkları!

YAZLIK

İki deli sıcak bir havada hastahanenin bahçesinde dolaşıyorlardı. Birinin başında bir tencere vardı.

— Oh, dedi başında tencere olan deli, ne kadarda sıcak... Yaz için, ne zaman karar verecekler tencereleri samandan yapmağa bilmem ki!..

VAKTİNDE!

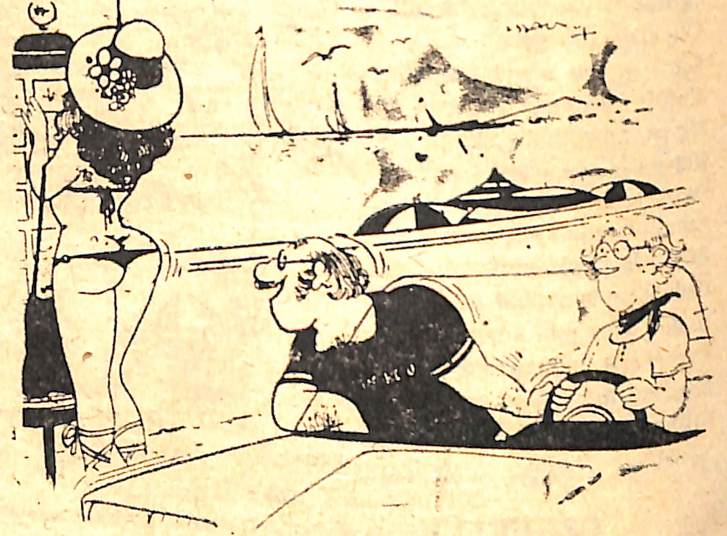
Mösyö Dupont bürosundayken, telefon çaldı.

— Mösyö Dupont siz misiniz? Çabuk gelin, Montier caddesindeki eviniz yanıyor...

— Aman Yarabbi! Karım ve kaynanam... Yoksa onlar, diri diri yandılar mı, diye Dupont bağırdı.

Hattın diğer ucunda bir an bir sessizlik oldu, sonra:

— Hayır, dedi ses, neyseki itfaiye vaktinde yetişti ve boğularak öldüler.

— Yavaşla oğlum ve biraz sağ yap, manzaranın güzelliğini seyredelim!...

— Yorgun bir gün geçirdinizse eğer, acırım size!...

DEĞİŞİKLİK

Bir lokantada, kadın, garsona:

— Bu gün hangi yemek var? diye sordu.

Garson yemek listesini uzattı. Kadın onu inceledikten sonra:

— Bana, domates salatası yerine biraz sucuk getirir misiniz?.

— Olur, diye cevap veren garson bu istekten pek memnun olmamıştı.

— Sonra, diye kadın devam etti, biftek yerine salçalı yahni ile biraz yşil fasulye, turta yerine de kremşokola getirirseniz çok iyi olur. Sanırım, bu değişiklik pek fazla canınızı sıkmamıştır?

— Oh, hiç sıkmadı madam. Hatta ben de size başka bir değişiklik yapacağım: Benim yerime, patronu göndereceğim şimdi yanınıza!

— Ben on seneden beri oto — stop yaparım, ama şimdiye kadar bana hiç kimse size yapılanı yapmadı!...

ESKİ PÜSKÜ!

Babası, Vincent'a:

— Mademki iyi bir not aldın bu gün, sana yepyeni bir beş frank vereceğim, dedi.

— Baba, diye çocuk cevap verdi, sen bana yepyeni bir beş frank yerine, eski püskü bir on frank ver daha iyi olur!

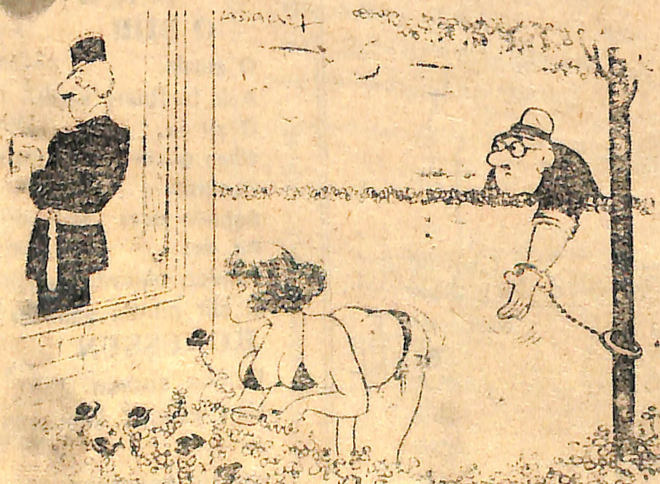
TEK KADIN

Çok kıskanç bir kadındı. Kocası ise üzgündü bu duruma. Bir akşam:

— Bak karıcığım, dedi, dünyada benim için tek kadın mevcut...

Kadın, bir kaplan gibi, sözünü keserek saldırdı:

— Adı ne? Çabuk söyle, adını bilmek istiyorum!

— Kocacığım, kelepçelerini arıyorsan onları bir süre için ben aldım!...

DERSTE

Tarih dersinde, profesör, geçmiş zamanların bir haydudundan bahsediyordu.

— Yirmi sene, Paris'i dehşet içinde bırakarak cıvar yollardaki yolcuları soydu...

Bir öğrenci,

— Arabasının markası neydi? diye sordu.

DÜRÜST!

Bir otelin sahibi, metrdotelinden kuşkulanıyordu. Bir gün onu çağırarak:

— Aylığın ne kadar?

— 2,500 frank.

— Sana 3000 vereceğim, ama bana hile yapmaman şartile.

— Olanaksız bir şey bu mösyö. Bu fiata, ziyan ederim ben!.

ROL

Küçük bir tiyatro figüranı, annesine gururla:

— Nihayet bir rol elde edebildim, dedi.

— Çok memnun oldum kızım.

— Gerçi bu önemli bir rol değil... Hizmetçi olacağım, sahnenin dışında, kapıyı vurarak baş artiste: (Mektubunuz geldi) diye bağıracağım. O da bana sahneden:

(Sakın içeri girme) diye cevap verecek.

KARARSIZ!

Mösyö ile madam kumaşçıya girmişlerdi. Mösyö, satıcının çıkardığı kumaşlardan birini eşine göstererek:

— Bak, bunu al, dedi.

— Hayır, diye kadın cevap verdi. Hiç kimse giymiyor bu tip kumaşları şimdi.

— Öyleyse, şunu al...

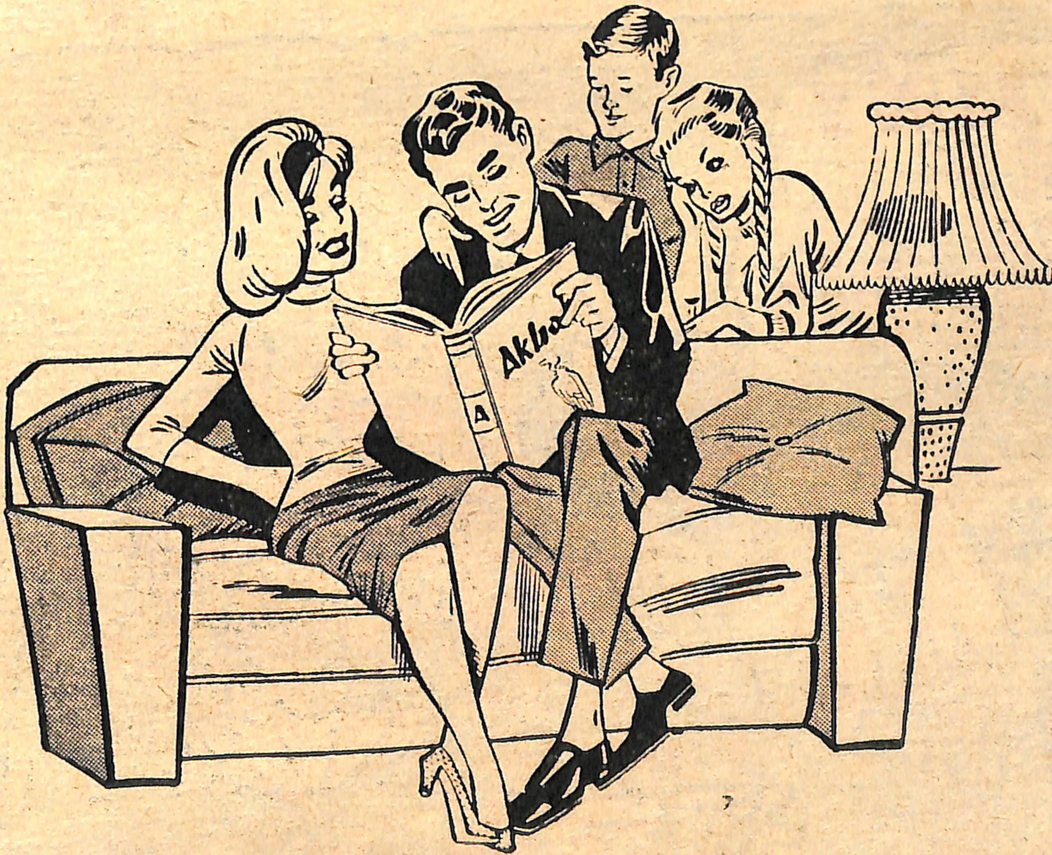
— Olmaz, o da herkesin sırtında!

TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN
ILK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

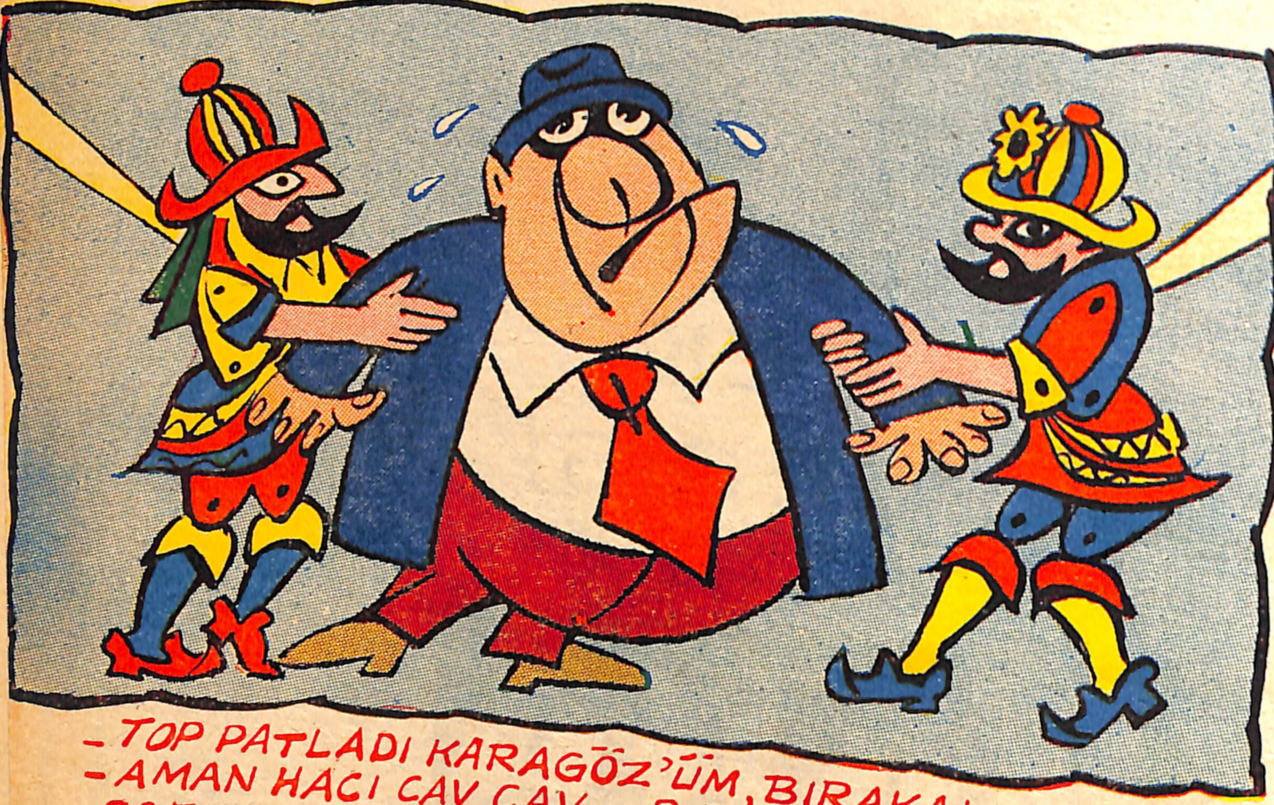
Akbaba

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Ak—185

Akbaba

-TOP PATLADI KARAGÖZ'ÜM, BIRAKALIM GİTSİN!
-AMAN HACI CAV CAV.. BIRAKIRSAK İFTAR SOFRASINDA KİMSEYE BİR ŞEY BIRAKMAZ BU! HERKES NASİBİNİ ALSIN HELE BİR!...

-KÖYDEN İNDİM ŞEHİRE KAYBOLDUM BİRDENBİRE!

